FEE.
Sold at H. M.
ags of Coffee, landed
arez, being the whole
s consigned to M'DO-

EGRO-HEAD
lock, Mr. JOHN
s Custom House, for
be identified of a Con-
ed damaged from the

OR SALE.
ORE, TO-MOR-
p for Sale, two Slave
t sewing and knitting,
kinds of house-work;
being a nurse, under-
o other house-work
nt of their owner not

DERWRITERS,
next, at Twelve
the Stores of His Ma-
rwriters.
Cape Wine,
ditto,
ditto,
aster.

NG WATCH,
. 937, London, Hori-
les. Whoever may
o the Owner will be
G. LOTTER,
No. 47, Dorp-street.

last, at Witte-
rather whitish). She
ongs to a Person at
VERSVELD's, Winc-
war is, at Wynberg,
re she is to be found,
Office of this Paper;
vertisement, will be

LENBOSCH.
he late Mrs. the
sed to be held on the
day, but will be held
when will be put up
sting of a House and
best si uation in the
tuate in Plein-street,
ch purposes; House-
an Chairs, Mirrors,
ling; brass, copper,
, and plated Ware,
to be inserted, and
e Cook,
eboy,
woman,
, Cook,
id, with her children,
to, and Spasie, born
ousemaid, with her
mber, 1816, William,
born 17th February,
ly, 1820.
maid, with her child
827.
Housemaid, with her
9.
id.
account of the Estate
YBURGH, Gs., some
which are a Chaise
w covered Cart, two
ddle Horses, a new
a good Barometer,
ituate at Hottentots'
Household Furniture,
; and a Slave Boy.
y advantageous.
GH, } Executors.

TTLE, &c.
LE.
Public Sale on
ext, at the Place of
ead of Cattle, con-
laughter Cows, all
A. J. ENSLIN.

August Next,
the Place of Mr. G.
ghter and draught
tion of Purchasers.
OLIVIER, Sen.

ho can produce
the Dutch language.
lain-street.

ENCE.
Y.
armer, from Liver-
a. Cargo sundries.
s. In the steerage.
to this Port and
s, Mrs. Jay and 3
2 in the steerage.
acket" was lost on
" and landed at St.
er.
BAY.
v. July 10, by the
Chaplain, &c.
na Margaret.
at-street.—Printed
NEETHLING, No. 3
reet.

WRAK VAN DE CANDIAN.

OP Zaturdag den 30 dezer te 3 uren s'namiddags zal eene publieke Verkooping gehouden worden, door de onder eteekendens aan hun huis No. 64 Breestraat van de volgende goederen gered van het bov. Wrak, te weten, 80 Oxhoofd Claret, Claret in kasten, ingelegde vrugten, Likeuren, Atjars, Reukwaren, Boeken, Papier, Zeilen, Touwen, ledige Vaten, Brandhout, Zeildoek, Campagne, enz.

Kaapstad den 28 July 1831.

T. & J. SINCLAIR.

OP MAANDAG MORGEN den 1 Augustus zal de verkooping van Linten en andere mooye goederen, zoo dikmaals, uit hoofde van het weder uitgesteld, zonder reserve gehouden worden, om rekeningen te sluiten, aan het Pakhuis van

S. Br VENNING, Kortemarktstraat.

KENNISGEVING.

ALLE de genen, die eenige vordering hebben, op de nu Insolventen ARNOLDUS MAURITIUS MEIRING van de Paarl, met betrekking tot publieke Vendutien door hem voor hunne rekening gehouden, en niet reeds voldaan zyn, het zy in Contanten, met Obligatie, Acceptatie of op eene andere wyze, worden by deze versocht om zich by den eersten Ondergeteekenden ten zynen Kantore No. 20 Strandstaat, van Donderdag den 4 tot den 18 der aanstaande maand te vervoegen, tusschen 11 en 1 uren A. M. ten einde zoodanige Vendubrieven of Acceptatien te ontvangen als uit die verkoopingen zyn voortgekomen; na betaling der Gouvernements en Vendu-Afslagers percenten, in zoo verre als die bevonden zullen worden op zoodanige Vendurollen nog verschuldigd te zyn.

F. G. WATERMEYER,
J. G. STEYTLER, Gz. } Gz. Curatoren.

VOOR ALGOA BAAI.

DE Fraaye snelzeilende Schoener "Kate," Thomas Long Kapitein,—dit Vaartuig het grootste gedeelte van hare vracht besproken hebbende, zal zonder verwyl versonden worden, voor byzonderheden van vracht of Passagie, Addressere men zich aan

JAMES SMITH
Kasteelstraat.

GEMESTE VARKENS.

AANSTAANDE MAANDAG den 1 August, zullen twee gemeste Varkens op de Stadsmarkt ter verkooping gebragt worden.

OP MORGEN middag te een uren, zal J. P. DE VILLIERS in zynen Tuin "Werkers Lust", zyne publieke Verkopingen Continueere, bestaande in extra oude Kaapsche Wynen, van differente kwaliteiten, zoowel gebotteld als by de halfamen, extra Brandewyn, ledige, heele, halve en kwart Pypen, dito. halfamen, nieuwe hoepel yzers, bottelkurken, koornzakken, twee patente Kombuisen met Stoomketels, Een extra Plaizierwagen op veren, voor zes persoonen, de gemakkelykste in de Kolonie, twee Koetspaarden die ook bereden kunnen worden, alles de attentie der liefhebbers wel waardig.

, Er zal eene kleine versnapering aan de kopers gegeven worden.

NOTIFICATIE AAN SCHEEPSTIMMERMANS EN ANDEREN.

KAPT. DIAGO CANDIDO MARTINS, kommanderende het Braziliaansch Schip *Conde de Souzel*, heeft benoodigd een Vaartuig tot een Kielligter voor gezegde Schip, in Simonsbaay liggende, alsmede Plaatkoper, Timmermanswerk, en andere byzonderheden, als Masten, Zylen, en andere Materailen, waar van de byzonderheden te bepalen zyn, volgens eene specificatie geformeerd ingevolge het "Surveyors Report," die te zien is aan het Officie van den Ondergeteekende, door wien Tenders zullen ontvangen worden tot op Woensdag den 3 Augustus te 12 uren.

THOMSON, WATSON & Co. Agenten.

BOEDEL VAN WYLEN MEJUFVROUW

ALLEMAN.

DE Ondergeteekende als daartoe door de Erfgenamen van wylen Mejufv. CATHARINA VAN NIEROP, Weduwe wylen de Heer RUDOLFF SIEGFRIED ALLEMAN, gekwalificeerd, zal op Donderdag den 11 Augustus 1831 's Morgens te 10 uren, publiek de geheele Nalatenschap laten verkoopen, bestaande in:—

Een Huis en Erf, staande en gelegen in deze Tafel-Vally, in de Peperstraat, met een kleine Tuin achter dezelve,
Alsmede de volgende Slaven, te weten:—
Azor, van Mosambiek, 45 jaren, Schoenmaker,
Michiel van de Kaap, 16 jaren, Bakker,
Rosa van Bougies, 65 jaren, Huismeid,
Silvia van Mosambiek, 45 jaren Huismeid.
Delie van de Kaap, 51 jaren, met haar twee Kinderen met name Adonis van de Kaap, 14 jaren, en Hendrik van de Kaap, 12 jaren,
Philida van de Kaap, 49 jaren, met haar Kind Saayer van de Kaap, 11 jaren,
Maladie van de Kaap, 23 jaren,
Sara van de Kaap, 21 jaren,
Carolina van de Kaap, 18 jaren.

Voorts een staande Horologie, Spiegels met vergulde Lysten, een Mahonyhoute Sopha en 8 Stoelen, met Paardehaire Zittinge, Kabinetten, Kasten, Tafels, Stoelen, en diverse andere Huismeubelen en Keukengereedschappen, enz.

Alle de geene die eenige Pretentie op voorz. Boedel mogte hebben, worden verzocht dezelve in geschrifte in te zenden, ten Huize van den Ondergeteekenden, binnen de eerstkomende zes Weken, en die daaraan Verschuldigd zyn, worden verzocht hun Debit aan den Ondergeteekende te willen voldoen, uitterlyk binnen een Maand van dato dezes.

G. H. MAASDORP.

Kaapstad den 27 July 1831.

NB. Ook zal D. J. ASPELING. Sen. by de bovenstaande gelegenheid op zeer favorable Conditien publiek laten Opveilen, zeker beschadigde Pakhuis en Erf, almede gelegen in de Peperstraat.

KINDER SCHOLEN.

HET Zuid-Afrikaansch Kinderschool Committee, verzoekt de Vrienden van dat Institut te informeren, dat op Zondag Morgen den 7 Augustus aanstaande, door den Wel-Eerwaarde Heer J. H. VON MANGER, eene Predevoering in de Nederduitsche Hervormde Kerk zal worden gehouden, ten behoeve van het Fonds van gem. Institut.

By het besluiten van den Dienst, zal er eene Collecte by de Deuren gedaan worden.

J. H. TREDGOLD, Sec.

☞ Het Committe is ten einde Onderwyzers voor de nieuwe Scholen bekwaam te maken, bereid, om het bywonen van eenig Jongmeisje in een hoger School onder bestier van Mejufv. LYNDALL, op aanvraag daartoe, aan de Secretaris van het Institut, by voldoende Getuigschriften toe te staan.

Kaapstad, July 27.

BENOODIGD.

EEN bedaard Persoon van middelmatigen ouderdom, verlangd eene bediening voor eenige maanden, als Pakhuismeester of tot het bestieren van eene Negotie-Winkel, hy is gedurende eenige jaren in die kwaliteit in de Kaapstad gebruikt geworden.—Getuigschriften aangaande karakter en bekwaamheid kunnen des verzocht geproduceerd worden.—Eenig aanzoek Geaddresseerd aan J. D. ten kantoore van dit Blad, zal attentie op worden geslagen.

South African Public Library

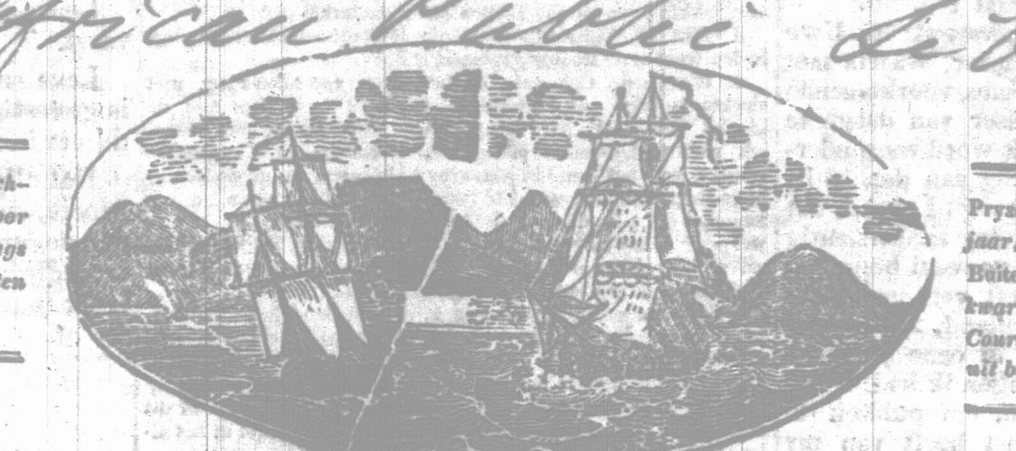

Deze Courant wordt elken Vrydag Ochtend uitgegeven aan het Publicatie-Kantoor No. 3, Marktplein, en des Zaturdags met de Post naar alle de Buiten- Distrikten versonden.

Pryzen van Inteekening.—In de Stad, per jaar, 16 Rds.; per kwartaal, 4 Rds.—In de Buiten-Distrikten, per jaar, 19 Rds.; per kwartaal, 4 Rds. 6 Sch.—Voor eene enkelde Courant 7 Pence.—Elk Kwartaal moet vooruit betaald worden.

De Zuid-Afrikaan.

Tros Tyriusque mihi nullo discrimine agitur.—VIRGIL.

DEEL II. VRYDAG DEN 29 JULY 1831. No. 69.

BEKENDMAKING.

DE Ondergeteekende zal op Zaturdag den 13 Augustus, ter plaatse van de Heer G. MOCKE, Pompoenekraal laten verkoopen, 100 Slagt- en Trekossen, en 50 Koeyen,—de Attente van Liefhebbers wel waardig.

C. J. OLIVIER, de Oude.

Kaapstad 19 July 1831

DE Ondergeteekende zal op Donderdag den 4 Augustus eerstkomende, aan de Pompoenekraal, op de Plaats van den Heer JAN UYS laten verkopen, 100 stuks Trekossen, Slagtossen en Slagtkoeyen, in eene extra Conditie.

A. J. ENSLIN.

PUBLIEKE VERKOOPING
TE STELLENBOSCH.

DE Verkooping van wylen Mejufvrouw de Weduwe JOHANNES WEGE, geadverteerd voor den 20 dezer, niet zullende plaats hebben, soo zal dezelve worden gehouden op Dingsdag den 2 Augustus aanst. als wanneer publiek zal worden opgeveild en verkocht, haren geheelen Inboedel, bestaande in de volgende Goederen, als:—

Een Huis en Erf, staande en gelegen naby de Kerk, in het beste gedeelte van het Dorp; zoo mede een Huis en Erf, gelegen in de Pleinstraat alhier, beiden voor den handel en andere einden zeer geschikt.

Huismeubelen; bestaande in Tafels en Stoelen, Spiegels, Vengster-Gordynen, Ledekanten en Beddegoed, Koper-, Tin-, Glas- en Aardewerk, Zilver- en Plettywerk, Keukengereedschap, en meer andere artikels, te veel om te melden; mitsgaders de volgende Slaven, als:

Scipio van Mosambiek, 50 jaren oud, kok,
Thomas van de Kaap, 20 jaren, huisjongen,
(1) Lea van Batavia, 60 jaren, waschmeid,
(1) Philida van Mosambiek, 65 jaren, kokkin,
Eva van de Kaap, 46 jaren, huismeid, met hare Kinderen
(2) Philida van de Kaap, 17 jaren, huismeid,
(1) Spasie, geboren den 16 December 1822,
Malatie van de Kaap, 40 jaren, huismeid, met hare Kinderen Lena, geboren den 21 Dec. 1816,—William, geb. den 15 Jan. 1823, (2) Eva, geb. den 17 Feb. 1825,—en Mattheus, geb. den 18 July 1829
Rachel van de Kaap, 23 jaren, huismeid, met haar Kind Rebecca, geboren den 10 October 1827,
Dolphina van de Kaap, 21 jaren, huismeid, met haar Kind Michiel, geboren den 17 April 1829,
Sara van de Kaap, 17 jaren, huismeid.

Op dag en datum als voormeld, zullen mede verkocht worden, voor rekening des Boedels van wylen de Heer P. H. MYBURGH, Gz. eenige Goederen tot dien Boedel behoorende, waaronder een fraaye Kap-Chais, een paar nieuwe Koets-tuigen, een nieuwe Kap-Kar, twee sterke deugdsame Chais-paarden, twee Rydpaarden, een nieuwe Piano-forte, een extra staande Horologie, een goede Barometer, eenige kostbare Boeken, een aandeel in een Huis, aan Hottentots Hollands Strand gelegen, twee Aandeelen in twee Schuiten, Huismeubelen, Vatwerk van differente soorten extra goede oude Wynen ens. alsmede een Slavejongetje, August genaamd, omtrent 13 jaren oud.

☞ De Conditien van Verkoop zullen zeer voordelig zyn.

Stellenbosch den 9 July 1831.

F. G. MYBURGH,
J. A. MADER, } Executeuren.

N.B.—Bovengemelde Verkooping zal gehouden worden door den Afslager J. F. G. PIETERSEN, onder de administratie van den Heer H. C. A. NEETHLING,

VERKOOPING

In den Insolventen Boedel van JAN DE VILLIERS, *Isaaczoon, van Klein-Drakenstein, Wyngaardenier,*

OP DINGSDAG MORGEN den 9 Augustus aanst. precies te 10 uren, zal, ten Huize van den Heer DANIEL ROSSOUW, Iz. aan de Paarl, worden verkocht, des Insolventes geheelen Inboedel; bestaande in een Ossenwagen met deszelfs Wynbok, een open Kar, twee Tuigen, twee Paarden, Tafels, Stoelen, Kadels, Beddegoed, een Bak-kist, Aardewerk en Keukengereedschap, enz. alsmede de volgende kapitale Slaven, als:

Dinis van Madagascar, werkjongen, omtrent 64 jaren oud
Onverwagt van Mosambiek, veewachter, 49 jaren
Present van dito, werkjongen, 39 jaren
(1) *November* van deze Kolonie, werkjongen, 49 jaren
(1) *Pamela* van dito, huismeid, 41 jaren, met haar Kinderen (2) *November*, 10 jaren, en *Catryn*, 5 jaren
Candaas van deze Kolonie, 20 jaren, met hare kinderen (3) *Pamela*, 5 jaren, en (3) *November*, 2 jaren
Teresia van Mosambiek, kokkin, 39 jaren.

Er zal aanzoek by de Verbandhouders worden gedaan, ten einde de Koopers het geld, waarvoor deze Slaven belast zyn, op renten te laten.

Paarl den 20 July 1831.

A. P. HIEBNER,
C. C. DE VILLIERS, } Gezamentlyke Curatoren.

GESTOLEN uit het Wrak van de Brig *Vine*, op Zondag morgen den 17 dezer.

Een zeildoeksche Zak, bevattende twee blaauwe gekleede Rokken, een dito dito Mannel, zes zwarte syde Onderbaatjes, zes linnesche Hemden, gemerk B. W. twee blaauwe duffelsche Broeken, een dito dito Baatje en eene hoeveelheid Doeken; alsmede een Zakboekje, bevattende verscheidene papieren.—Eenig persoon die zoodanige informatie aan het Kantoor van dit Blad geeft, als leiden kan tot ontdekking van den dief, zal liberaal beloond worden.

HARPEN TE KOOP.

DE Ondergeteekende heeft het bovenstaande artikel ingevoerd, en kan dezelven te koop offereeren, tegens eene veel lagere prys dan waarvoor zy in Engeland te bekomen zyn;—zy zyn door eenen deskundigen Heer uitgezocht, kunnen voor ingestaan worden, en zyn de attentie van het Publiek waardig.

F. LOGIER,
Langestraat No. 59.

ORGANIST BENOODIGD.

IEMAND genegen zynde, zich te Employeren als Organist in de Paarlsche Kerk, gelieve zich in de loop der aanstaande Week by den Heer FREDRIK BERNHARDI aan de Paarl te Addresseren, alwaar de Konditien en voorwaarden te zien zyn.

Paarl den 26 July 1831.

BENOODIGD.

In de Drukkery, "DE ZUID AFRIKAAN," Eenige Apprenticen.

VERKOOPING VAN ERVEN TE GRAAFF-REINET

OP ZATURDAG den 3 September eerstkomende, zal den Heer G. M. MARITZ, als geassumeerde Executeu. in den Boedel van wylen GEORGE FREDRIK WERNER publiek aan de meest biedende laten verkoopen, twee drooge Erven op het Marktplein ten dese Dorp.

De opgem: Erven zyn in de beste gedeelte van dit Dorp gelegen en zeer geschikt tot alle handel te meer daar onlangs een Markthuis in gebouwd in front van die stukken grond die nu verkocht zullen worden. De Koop konditien zullen zeer voordeelig voor de koopers worden gemaakt

Vendu Kantoor,
Graaff-Reinet, July 20, 1831.

J.G. BROEKHUIZEN,
Afslager.

10 Rds. BELOONING.

GEDROST, sedert February 11. een Slavenjongen van den Heer R. H. MYBURGH, Klapmuts, genaamd *Beukes*, van Mosambiek sterk gebouwd, van een middelmatig postuur, tusschen 30 en 40 jaren oud; is onlangs aan de Kaap gezien geworden, en geeft zich mogelyk uit voor een Apprentice.

Die hem in een der Gevangenissen, of aan zynen Lyfheer terug besorgt zal bovenstaande belooning genieten.

PAARL,—27 JULY 1831.

MET de laatste regens op den 16, 17 en 18 dezer, zyn vele schaden aan de Huizen alhier toegebragt geworden;—Als, het instorten aan de westelyke zyde van het gebouw van de Stookery Juweleer aan den Heer M. J. Muller behoord hebbende,—het instorten van een huis-gevel, dewelke op een buiten-gebouw zoodanig neder viel, dat het gebouw in malkanler verpletterd werd, en daardoor een Kind van kleur, ongeveer 11 jaren oud, het leven by inschoot; het instorten van een gevel by Mr. Iles; het instorten van de Wynkelder aan de noordelyke gevel, behoorende aan Jan Roux, Pz.—Indien wy weder eene zoodanige aanhoudende regen krygen, vreezen wy voor verder verwoesting aan onze huizen en gebouwen.

De zoogenaamde *Klapmutsrivier*, en de *Vanwyksrivier*, zyn tegenswoordig zoo ellendig slegt dat men dezelven naauwlyks kan passeren, zonder gevaar van om te slaan.—Daar die Rivieren vier malen in een week door de twee Paarische Postwagens gepasseerd worden, dient de Civile Commissaris, de Veldkornet aan te schryven, de Pademaker te gelasten dezelve zoo spoedig mogelyk in order te brengen, ter voorkoming van ongelukken.—*(Van een Correspondent)*

WORCESTER,—19 JULY 1831.

Sedert drie dagen hebben wy alhier geweldige regens gehad, vergezeld met verschrikkelyke stormwinden, donder en bliksem.—Het weder is in den nacht van Zaturdag begonnen. Zondag avond, tusschen 6 en 7 uren, was er veel water dat van de Bergen af kwam, en oogenblikkelyk de nieuwe en fraai gemaakte straten overstroomde, zoo dat er geen mensch op de straten kon komen. (Door het by tyds maken van behoorlyke reservoires had zulks kunnen voorgekomen worden.)

De huizen hebben veel moeten lyden;—van verscheidene is de pleistering af geslagen;—van het huis door den Hr. Badenhorst bewoond, is de gevel in gestort; en een ander in de Roode Kamp heeft een groot gat, ander de gevel, door de geweldige regen weg gekregen. De Tronk is in eenen akeligen staat,—daarvan is ook wat ingevallen.—Wy hebben vele zwarigheden gehad voor *ons kostbaar Paleis*, maar gelukkig dat er geen schade aan het gebouw veroorzaakt is geworden. Heden hebben wy lief weder: en het is treffend om de bergen met sneeuw bedekt te zien.—*(Van een Correspondent.)*

Extrakt uit de Times van den 6 Mei 1831.

Amerikaansche Zendelingen.

Uit de "New York Daily Sentinal," Maart 25,
NOODZAKELYK BERIGT.

Het volgend rapport van eenige Indianen van de Seneca Stam, werd eenige dagen geleden in de "Washington Globe," gepubliceerd.

Wy bevelen het de byzondere attentie van die genen aan, die geloven dat het noodzakelyker is Geld te werven door de hoogst mogelyke list, ten einde Zendelingen af te vaardigen om de vermoede Geestelyke noodwendigheden "der arme Indianen" te vervullen dan aan de behoeften van het naby gelegenen binnenland te voldoen.

Een Indiaansch Raport.
Washington Stad, Maart 5.

Wy, de Opperhoofden en Sachems van de Senale Natie te Sandusky, Ohir hebben dikwyls van de goedheid onzer witte broeders en zusters in de Vereenigde Staten gehoord, en dat zy ons vele geschenken van geld, laken en kledеren hebben gegeven en toegezonden, ten einde de elende van onze vrouwen en kinderen te verligten. Wy bedanken hen voor hunne edelmoedigheid en goede wil, maar wy zeggen hen plegtiglyk dat wy van hen nooit eenen penning geld, noch eenig laken of klederen hebben ontvangen.

Broeders en Zusters.—Wy spreken de waarheid, daar het ons door den grooten Geest wordt ingegeven, op wien wy vertrouwen en in wien wy geloven, en wy wenschen dat gy naar ons hoort, op dat gy niet langer in het duistere zyt. Wy horen dat de Collectes die dikwyls in uwe Kerken voor ons gedaan zyn, door u aan de Zendelingen, die wy Zwarte Rokken noemen, zyn toevertrouwd geworden, om ze aan ons te schenken.

Broeders en Zusters.—Wy verzoeken u allen in den naam van den goeden Geest, in welken rode en witte menschen geloven, om ons niets te zenden dat de zwarte rokken aan ons moeten geven.

Broeders en Zusters.—Wy verzoeken u te horen naar het geen wy zeggen, want het is waar. Wy hebben ondervonden dat de zwarte rokken verradelyk zyn, en ons bedriegen. Zy komen tot ons en vragen om hen onze bezitting te geven ten einde onze zielen na onzen dood te behouden.

Wy houden er niet van, want zy weten omtrent den aanstaanden wereld niets meer dan wy. Wy denken dat de Groote Geest onze zielen kan behouden, en de Zwarte Rokken kunnen het niet.

Broeders en Zusters.—Hoe kunnen wy op menschen vertrouwen, die zoowel u als ons bedriegen? Wy gevoelen vriendschap en toegenegendheid voor u, en wy weten dat gy hetzelfde omtrent ons gevoelt. Wy wenschen dat gy de waarheid zoudt weten, en wy verhalen u dezelve. Als gy ons eenige meerdere geschenken zend, hopen wy dat gy het met eerlyke menschen zult doen, die zich zooveel goedheid niet voorstellen.

Christen Broeders en Zusters.—Wy, de rode kinderen van Nawoneti, dien wy den Grooten Geest noemen, die over alomtegenwoordig is, geven u nu een verhaal 't welk wy hopen dat door u allen lang herrinnerd zal worden.

Laat u door de zwarte rokken niet bedriegen. Wy geloven dat zy door den kwaden Geest uitgezonden zyn om tot ons te spreken. Indien de goede Geest hen uitgezonden had, dan zouden zy onze geschenken gegeven hebben, en hun spreken zouden ons beter gemaakt hebben, maar hun spreken doet ons geen goed en wy horen niets van de geschenken welke gy ons toezend.

Broeders en Zusters. De goede geest heeft maar een groot boek, de kwade Geest heeft vele, zeer vele boeken, welke zyne witte kinderen gebruiken om elkanderen te bedriegen en de een de ander den oogen te verblinden. De groote geest heeft sedert de wereld geschapen is, en het gras groeit, zyn groot boek voor alle menschen van welke kleur ook opengelegd, en dit boek verhaald de waarheid, en bedriegd niemand.

Broeders en Zusters. Wy dienen den goeden geest niet op dezelfde wyze als gy, maar ons geloof in hem, en onze aanbidding zyn opregt, en zoo als wy denken hem aangenaam. Gy denkt zoo niet. Indien wy onze leeraars tot u zenden zoud gy hen niet gelooven. Het is tegenstrydig met uw geloof, maar uwe zwarte rokken zeggen ons dat wy hen moeten gelooven. Gy hebt uwe eigene Leeraars en laten wy de onze hebben. Wy bedanken u voor uwe vriendelykheid. Wy zouden verblyd zyn indien gy ons personen wildet zenden die ons het ploegen, zaaiyen en oogsten, en de verdere kunsten van den landbouw konden leren. Dit zoude ons gelukkig maken, maar de zwarte rokken kunnen het niet doen.

Broeders en Zusters. Dit is eene waarheid, waarmede gy voorheen niet bekend waart. Wy zyn uwe vrienden en hopen dat gy niet langen bedrogen moogt worden.

zyn
CAPTAIN GOOD ⋈ HUNTER,
merk
HARD ⋈ HICKORY,
SENECA ⋈ STEEL,
SMALL CHORD ⋈ SPICER,
GEORGE ⋈ HERRING.

Antwoord van Z. M. den Koning der Nederlanden op het Protokol der Conferentie van de Gevolmagtigdens van Oostenryk, Frankryk, Groot-Brittannien, Pruisen en Rusland, van den 9 January 1831, *betrekkelyk Belgie en Holland.*

"De Koning der Nederlanden heeft met genoegen gezien, dat er, by het protocol van de conferentie der gevolmagtigden van Oostenryk, Frankryk, Groot-Brittanie, Pruisen en Rusland, van den 9 dezer maand, gepaste maatregelen genomen zyn, om de vyandelykheden, welke voornamentlyk in de omstreken van Maastricht hervat zyn geworden, zonder eenig verwyl te doen ophouden, en de troepen der Belgische opstandelingen dadelyk in de stellingen te doen terugkeeren, welke zy den 21 November 1830 bezetteden; maatregelen, die gewettigd zyn geworden door de tusschen de vyf Mogendheden aangegaane verbintenis, om de vyandelykheden te staken.

"Zyne Majesteit vleit zich, dat dezelve hem de droevige noodzakelykheid zullen besparen, om tot de ter zyner beschikking staande dwangmiddelen zyne toevlugt te moeten nemen, ten einde zoowel de volkomen vryheid der gemeenschap met Maastricht in het burgerlyke en Militaire te behouden, waarvan hoogtdezelve voornemens is gebruik te maken, als ook de stellingen, welke op bovengenoemde tydstip door de Koninklyke troepen bezet waren.

"Het gedeelte van hetzelfde protocol, dat betrekking heeft tot de vaart op de Schelde, heeft by den Koning geheel verschillende gewaarwordingen opgewekt. Zyne Majesteit zoude meenen zyner waardigheid te kort te doen, indien hoogstdezelve aan de Conferentie te Londen, vertoogen daarover deed toekomen, dat men de baarblykelyke schending der wapenschorsing door de opstandelingen gelyk gesteld heeft met de beboedende maatregelen van politie en inwendige veiligheid, welke hoogstdezelve op de Schelde heeft moeten handhaven.

"Toen Zyne Majesteit de goede diensten van Hoogstdeszelfs Bondgenooten inriep, om zyne oproerige onderdanen tot hunnen pligt terug te brengen, en de opgekomen moeyelykheden uit den weg te ruimen, kon Hoogstdezelve voorzeker weinig voorzien, dat de Conferentie van Londen, zyn wettig gezag, door de verdragen gewaarborgd, en door de naauwste banden van vriendschap, en goede verstandhouding bevestigd, op eene lyn zoude stellen met dat van het onwettig bestuur, hetwelk zich in Belgie heeft opgeworpen.

"Maar, ook afgezien van deze gelykstelling van twee zaken van zulk een geheel verschillenden aard, kan de Koning noch met den vorm, noch met den inhoud van het bedoelde gedeelte des protokols genoegen nemen.

"Immers heeft de byeenkomst der Conferentie, welke het 9 Protokol ten gevolge had, een onderwerp behandeld, hetwelk bepaaldelyk met de belangen van het Koningryk der Nederlanden in verband stond, zonder dat de Gevolmagtigden des Konings onmiddelyk daaraan hebben deel genomen; iets, waartoe hun, volgens § 4 van het Protokol van Aken, van den 15 November 1818, het regt was voorbehouden.

"Daarenboven was het slechts ten overvloede dat er te Aken van dit beginsel gewag werd gemaakt: want geene vereeniging van Gevolmagtigden, hoe talryk ook, en hoe magtig de Staten zyn, welke zy vertegenwoordigen, is bevoegd om de byzondere belangen, en die genen, welke het grondgebied van andere volken betreffen, te regelen. Het is wel zoo dat de Conferentie van Londen op verlangen van den Koning der Nederlanden byeen gekomen is; maar zulks geschiedde alleen met het doel om de wettige orde in een gedeelte van zyn Ryk te herstellen, en geenszins opdat zyne middelen van verdediging beperkt, of op de onafhankelykheid der oude Vereenigde Nederlanden inbreuk zoude gemaakt worden. Noch het regt der Volken en het Protokol van Aken, noch het oogmerk, waarmede de Conferentie aangelegd was, namelyk de handhaving van 's Konings regten, gaven ons aan dezelve de bevoegdheid, om het vraagstuk wegens de Schelde te behandelen.

"Wat nu het eigenlyke vraagstuk zelf betreft, by het Protokol van 4 November werd bepaald, dat de vyandelykheden van weerszyden ten eenemale zouden ophouden. Nu heeft de Regering der Nederlanden, na zich met deze bepaling vereenigd te hebben, dezelve met de meeste naauwgezetheid in acht genomen; maar nimmer heeft eene staking van vyandelykheden, die eenig en alleen de schorsing van alle aanvallende maatregelen ten doel heeft, eene Mogendheid van de bevoegdheid beroofd, om op haar eigen grondgebied hare militaire verdedigingslynen te handhaven, en voor te komen dat die door den vyand of door onzydigen worden overschreden, en men kent geen voorbeeld in de geschiedenis, dat er te dien opzigte eenig onderscheid gemaakt is tusschen de vestingen en de landwegen, die er heen leiden, en de rivieren.

"Indien, volgens het stuk, onder letter B. aan het Protokol No. 2 gehecht, het zoogenaamde voorloopige bestuur van Belgie zich verbonden heeft, om bevelen te geven en de noodige maatregelen te nemen, ten einde alle vyandelykheden van de zyde der Belgen tegen Holland te doen ophouden, dan bewyzen de gedurige strooptogten der Belgen in Zeeuwsch Vlaanderen en Noord-Braband, maar in zonderheid hunne vyandelykheden tegen Maastricht, ten klaarblykelykste, dat zy aan hunne verbintenissen ontrouw zyn geweest. Deze feiten, de handelingen, die zy lynregt strydig met den inhoud der protokollen, voortgaan zich te veroorloven, om den opstand in het Groot-Hertogdom Luxemburg te doen voortduren; hunne weigering, om de krygslieden uit de Noordelyke gewesten, die in hunne magt gevallen zyn, terug te zenden; de harde behandeling, die zy aan dezen doen ondergaan; eindelyk een groot aantal nieuwe voorwarden, die van den kant der Belgen te berde worden aangebragt en bovenal hun antwoord op het protokol van 20 December maken het moeiyelyk zich te overtuigen, dat hunne toetreding tot het protokol van den 17 November opregt geweest is. Volgens dat laatste protokol, zal men van weerszyden de bevoegdheid hebben, om te land en ter zee vrye gemeenschap uit te oefenen met het grondgebied, de plaatsen en punten, welke de wederzydsche krygsbenden bezetten buiten de grenzen, die, voor het verdrag van Parys van 30 Mei, 1814, Belgie van de Vereenigde Nederlanden afscheidden, maar die bepaling is uitsluitend toepasselyk op de afgezonderde punten, die de wederzydsche krygsbenden buiten het grondgebied bezetten, zoo als het kasteel van Antwerpen en van Venlo. Zy kan in geen geval door de Belgen worden ingeroepen, ten behoeve van eene vrye gemeenschap ter zee met de Stad Antwerpen, die niet, zoo als Venlo, buiten de grenzen van Belgie ligt. Men verdedigt eene stelling, die geheel onjuist is, als men zegt, dat men reizigers of koopvaarders geweld aandoet, en zoo doende vyandelykheden pleegt, wanneer men hen alleen belet om door eene vesting te trekken, of door eene verdedigingslyn op rivieren, die binnen een land gelegen zyn. Eindelyk bevestigt de vermelding, die in het protokol van den 9 January van de tolregten en van het regt van onderzoek gemaakt wordt, de waarheid der stelling, dat het hier huishoudelyke belangen van het Koningryk der Nederlanden geldt.

(Het slot in ons aanstaande.)

Aan Correspondenten.

De Brief van "ÆQUATOR" kan niet geplaatst worden, tenzy de Schryver ons met zynen Naam bekend maakt; met de vryheid om, des vereischt, denzelven op te geven, daar voor onze verantwoordelykheid, de Brief te personeel is.

DE ZUID-AFRIKAAN.

KAAPSTAD DEN 29 JULY 1831.

Sedert den ontvangst van de laatste tydingen uit Engeland, hebben wy reden om verheugd te zyn, wegens de zaak welke wy aan onze Landgenoten wegens de Slaven-Kwestie, by aanhoudendheid hebben gegeven. Het blykt daaruit, dat de Heer BUXTON zyn voorstel wegens de Afschaffing van Slaverny heeft gedaan, op den 15 April ll.; de verdere Debatten deswegens zyn toen uitgesteld tot den 26 April; doch daar de Koning inmiddels het Parlement op den 21 April heeft gedissolveerd, omdat het de "*Hervormings Bill*" niet wilde aannemen. Zal die Kwestie dus in het nieuw verkozen Parlement weder voorgebragt worden.—En, ten einde onze Landgenoten zelve te laten oordeelen over de vooruitzigten, zullen wy in ons Blad al de onderscheidene redevoeringen plaatsen welke deswegens gehouden zyn.—Het voorstel van den Heer BUXTON was, "dat het Parlement zoude overgaan tot het aannemen van de geschiktste middelen om de Slaverny over het geheel Britsch Ryk af te schaffen." Die Heeren zien wel in, dat de afdoening van die Kwestie met zeer veel moeyelykheid gepaard gaat. Daarom hebben zy de Slaven Eigenaren niet allen met drukkende wetten overladen, maar een Lid van het tegenswoordig Ministerie, Lord ALTHORP, gaat in zyne Redevoering nog verder:—"Ik zal voorstellen," zegt hy, "dat, in die Kolonien welke achterlyk blyven om te voldoen aan het verlangen van het Parlement en het Volk, ter verbetering en langzame afschaffing van Slaverny, zware Belasting zullen worden gelegd op de Produkten welke door Slaven-arbeid wordt verkregen." Wy hebben dus alhier ook te verwachten, dat onze Koorn en Wyn nog zwaarder zal worden belast, om van zoo veel andere Produkten niet te gewagen;—maar wy hebben aan den anderen kant nog ook te hopen, dat het voorstel in *onze Memoriën*, wanneer de Ingezetenen Slaven Eigenaren dezelve gezamentlyk teekenen, ons van dat verderflyk vooruitzicht zal bevryden.

Wy zyn het met onzen Correspondent van Worcester, zich teekenende "*Een Vriend van Waarheid*" eens, dat "B. J. H." die in zyn brief, in ons Weekblad van den 8 July, No. 66, klaagt over strengheid van executie van een vonnis ten behoeve, Labat qq. Hogg, voldoende tyd had, van den 14 Maart tot den 9 Juny, om het Vonnis door den Magistraat tegen hem geveld af te betalen. Doch het spyt ons dat wy zynen brief niet kunnen plaatsen, daar dezelve eene ontvouwing van de meriten der voorgewende tegen vordering van Rds. 160, bevat. Wanneer "*de Vriend van Waarheid*" zyn wezenlyke naam onder den brief wil onderteekenen, zullen wy ons verplicht rekenen dezelve te plaatsen.

IS HET WAARHEID?

Is het waarheid, dat in een zeker Dorp, een zeker Individu, de arme Boeren in zyn Distrikt *vervolgt* in geldzaken, en dat dien ten gevolge, onder anderen, een zeker Individu verplicht geworden zynde door de rivier te ryden, byna zyn leven verloren heeft? En, *is het ook waarheid*, dat die zelfde Individu zyne broodwinning heeft als een Generale Gemagtigde. Jong mensch wie gy zyt, denk er om dat gy uwe Principalen van u weg dryft; maar boven al, overdenk de les wel: *Doe aan anderen, als gy wilt dat u zal gedaan worden.*

Correspondentie.

Aan den Redakteur van de "Zuid-Afrikaan."

Mynheer!—Door het volgende in uw belangryk Blad te plaatsen, zult gy verpligten,

UEd. Dienaar, enz. J. DE WET.

GOUVERNEMENTS BUREAU,

Kaapstad den 21 July 1831.

Mynheer. Het Verslag der publieke Vergadering van den 29 ll. vermeld in de *South Afrikan Commercial Advertiser*, van gisteren, bevat de volgende zinsneede, met betrekking tot he 10 de Besluit der Vergadering, hetwelk aldus eindigt: "Dat hy de aanwending der revenuen de salarissen der ambtenaren eerder dan de dringende vorderingen der publieke dienst in aanmerking komen."

De Heer De Wet nam toen het woord op. Hy bragt verscheidene bewyzen by ter opheldering der nadeelige gevolgen, die onafscheidelyk zyn van een besloten stelzel. Hy zeide dat men als een grond voor remonstratie kon aanvoeren, het geval van een zeker Heer die te voren een Professoraat in het Z. A. Atheneum heeft bekleed, en veroorloofd is geworden, om het salaris hetwelk hy toen van het publiek genoot, ook te blyven behouden. Dat het dien Heer naderhand goeddacht zyn ampt neder te leggen en hy nog steeds veroorloofd werd, zyn salaris van het Gouvernement te trekken.

Voor onderstellende nu dat, dat verslag naauwkeurig is, heeft zyne Excellentie met even zoo veel bevreemding als verontwaardiging vernomen, dat UE zich van eene assertie heeft bediend, zoo geheel van waarheid ontbloot en wel in eene publieke Vergadering welker verrichtingen UE had behoren te weten bestemd waren, om publiek te worden gemaakt, en hy heeft my gelast van UE. eene verklaring te vorderen van een gedrag waarover hy zooveel reede heeft te klagen.

Ik heb de eer te zyn, Mynheer,
UE Onderdanige Dienaar,
(get) JOHN BELL, *Gouvts. Sec.*

Aan den Hr. Advokaat DE WET.

Kaapstad den 28 July 1831.
Strandstraat No. 90.

Mynheer. Ik erken den ontvangst van Uwe missive gedagteekend den 2 dezer, waarin met referte tot eene zekere zinsneede, voorkomende in S. A. Commercial Advertiser van daags te voren, betrekkelyk hetgeen ik word vooronderstelt op de publieke vergadering van den 16 ll. gezegd te hebben, ik geinformeerd word, dat "vooronderstellende dat het verslag naauwkeurig is, Zyne Excellentie met even zooveel bevreemding als verontwaardiging heeft vernomen, dat ik my van eene assertie heb bediend, zoo geheel van waarheid ontbloot en wel in eene publieke Vergadering, welker verrichtingen ik had behoren te weeten bestemd waren, om publiek te worden gemaakt, en hy gelast heeft van my eene verklaring te vorderen, van een gedrag waarvan hy zooveel reede heeft te klagen."—En ik verzoek hierop in antwoord te laten dienen, dat wanneer Uw begeerte zich had bepaald om te weten te komen, in hoeverre dat Verslag al dan niet naauwkeurig zy, ik uit beleefdheid jegens Zyne Excellentie zeer gaarne daar aan zou hebben voldaan; waarna Zyne Excellentie zoodanig had kunnen handelen als aan hoogst denzelve zou hebben goed gedacht. Doch vermits zonder eenige opheldering van myn kant af te wagten, er op eene bloote vooronderstelling dat het Verslag naauwkeurig is, my wordt berigt dat zulks Zyne Excellentie bevreemd en hy zich verontwaardigd gevoeld, zoo als in die brief staat uitgedrukt; en van myn kant nu vooronderstellende dat Zyne Excellentie geen regt hoe ook genaamd heeft, om my verklaring van myn gehouden gedrag af te vragen, op de wyze waarop hoogstderelve zulks heeft gedaan; zoo moet ik UEd. informeeren, dat ik thans my niet genoopt gevoel, in eenige explicatie met Zyne Excellentie over het onderwerp te treede; en ik verzoek daar tevens te mogen byvoegen, dat Zyne Excellentie niet meer verontwaardigd en verwonderd zyn kan, over de gewaande assertie van myn kant, dan ik my gevoel over de toon waarop UEd. missive is geschreven, en dat ter handhaving van myn karakter, ik het als eene plicht aan my zelve verschuldigd beschouw, den inhoudt dezer Correspondentie publiek te moeten maken.

Ik heb de eer te zyn, Mynheer,
UEds. zeer Onderdanigen Dienaar,
J. DE WET.

Aan den Hoog-Ed. Heer J. BELL, C. B.
Gouvernements Secretaris.

ADVERTENTIE VAN DE ZAAK VAN DR. PHILIP.

Mynheer!—Het zal voor de Vrienden van Dr. Philip, buiten twyfel, ten hoogsten aangenaam zyn te vernemen, welk een gevoel van medelyden de laatstelyk plaats gehad hebbende overtuiging van Libel voor het Hooge Geregtshof alhier, in Engeland heeft opgewekt, en welk eene welsprekendheid men heeft aangewend ter zyner verdediging.—Eene krachtdadige beroeping op het volk, ten zynen behoeve, zal men vinden in de *Edinburgh Christian Instructor*; deselve is door den kundigen Editeur, Dr. A. Thompson, aldus voorgesteld geworden:—

„Wy zyn verzocht geworden het volgend stuk te plaatsen;—het is lang, doch zeer belangryk, en moet het geschokt gevoel van jammer en verontwaardiging gaande maken;—jammer voor den lydenden Vriend der Hottentotten, en verontwaardiging over die genen die hem al dat lyden hebben aangedaan. Wy hoopen dat de zaak byzondere en gepaste gevoelens zal opwekken, en geschikte pogingen door het geheele land zal doen ondernemen en aanwenden. Myn Correspondent merkt aan—"Het oogmerk van die pogingen, behoef ik niet te zeggen, zal zyn, om eene algemeene subscriptie aan te moedigen, ter bestryking van de schadevergoeding en de kosten van het proces;" Hy voegt er by: "de koolen van des Doctors marteldoor en de menschlievendheid zyn wel aangeblazen, en subscripti lysten zyn nu overal in circulatie." De *Instructor's* zaak van den Eerw. Dr. Philip, Superintendent der Zendingen van het Londonsch Zendelings Genootschap in Zuid-Afrika, begint aldus: "De uiterste diensten van Dr. Philip, als een Verdediger van de onderdrukte Hottentotten, geloven wy, zyn algemeen bekend en algemeen gewaarborgd geworden door de Vrienden van Godsdienst en Menschlievendheid in geheel Engeland; daar men echter eene beroeping tot het opwekken van medelyden en om hem te ondersteunen in zyne tegenwoordige beproevende omstandigheden, ten gevolge van den uitslag van eene vervolging voor Libel verkozen heeft, schynt het noodig te zyn om alhier de wezenlyke positie waarin hy zich bevindt in te voeren en uit te leggen, door een kort overzicht van zyne vorige diensten aan de Kaap de Goede Hoop. De beroeping voormeld (op medogendheid,) gaat voort te zeggen: dat, by zyne aankomst in 1819, de Koloniale Autoriteiten van allen rang, met slechts weinige uitzonderingen, en de blanke Kolonisten over het algemeen, waren wezenlyk, ofschoon heimelyk, met elkanderen vereenigd, om de Naturellen of eerste bewoners van het land in Slaverny te brengen, en om de Zendelings Instituten, de eenigst bestaande toevlugten en schuilplaatsen voor het geslacht der Naturellen, den moed te benemen en te bedwingen, en, zoo mogelyk, deselve omver te werpen. Dit is eene gewigtige beschuldiging, en behoort ten sterksten ondersteund te worden om derzelver echtheid te waarborgen. Deselve (beroeping,) vervolgt met den verval van de Zendelings standplaatsen te Betelsdorp, Theopolis, Zuurbraak, Toverberg en Griquastad te beschryven; en vermeld, dat vier van de Zendelingen van het Genootschap, uitgelokt door de tydelyke aanlokselen die hen werden voorgehouden, hunne gewigtige en hooge betrekkingen als Afgezanten naar de Heidenen verlaten, en Kerkelyke aanstellingen in de Hollandsche Koloniale Kerk aangenomen hebben." Deze Heeren behooren dit niet met stilzwygen voorby te gaan. Het verhaal vervolgt met de onvermoeide pogingen van den Doctor tot beschaving en bekeering van de Inlandsche Volksstammen te beschryven, tot dat hy, na jaren lang moeyelyk pogen en vergeefsche verzoek om de bezwaren van de Naturellen uit den weg te ruimen, zynen voortgang belemmerd vond door de tyrannische tusschenkomst, welke hem zonder ophouden tegenstond. Dit vereischt voor zeker bewys."—Daarop volgen uittreksels uit de *Researches*, (Nasporingen,) aantoonende dat er werkelyk geen ander middel was dan om de zaak van de Hottentotten in Engeland te bestryden,—het gevolg waarvan was, de Ordonnantie No. 50. Na veel lofspraak op Dr. Philip, zegt het verhaal, dat de grondslag van het Libel aan hem was bezorgd door zynen vriend de Heer Pringle, die zyne informatien heeft gekregen van twee van de plaatselyke hoofd ambtenaren van het distrikt waar de daadzaken hebben plaats gehad, namelyk van den Heer Hart, oudste Heemraad en fungerende Magistraat, (Landdrost,) en den Heer Onkruydt, Distrikts Secretaris. Twee van de voornaamste getuigen (Hottentotten,) voor den gedaagde, zyn niet gecompareerd,—zynde zy, zoo men sterke reden heeft te geloven, op hunnen weg van de Binnenlanden der Kolonie, door een vooraf beraadslagende kunstgreep verhinderd geworden. Het getuigenis van eenen Hottentot werd door den Raad niet aangenomen, om dat hy geen voldoende reden (waarschynlyk van bevreesdheid,) kon geven betrekkelyk zyn geloof in eenen toekomenden staat. Een ander getuige maakte zich aan prevaricatie schuldig en moest opbreken; en een vierde getuige, de Heer Secretaris Onkruydt, die een van de twee ambtenaren was, van wiens informatie het verhaal van daadzaken, die voorgewend werden libelleus te zyn, oorspronkelyk ontleend was, bewees zoo een slegt geheugen te hebben dat hy zich niet herinnerde eenige conversatie over het onderwerp met den Heer Pringle gehad te hebben. Het stuk besluit met ernstig de hulp van edelmoedige en welgezinde menschen te verzoeken, ter byeen zameling van de groote som die noodig is, enz. Myn Correspondent voegt er nog by: "Het is ondertusschen het voornemen van eenigen van Doctor Philips Vrienden, om een volledig verslag van de geheele zaak op het ontvangen van nadere stukken van de Kaap, in het licht te geven, indien een voldoend getal inteekenaren zich opdoen en voorwaards komen om de onkosten van drukken enz. goed te maken."

Nu, Mynheer de Editeur! veroorloof my hier eenige vragen, die zich op het lezen van voorgaande aanhalingen voordoen, by te voegen; misschien zullen eenigen van uwe beter geinformeerde Correspondenten het wel der moeite waardig achten om daarop eene oplossing en antwoord te geven en te bezorgen.

1. Is die verontwaardiging over het instituneren der actie van Libel ontstaan en aan den dag gelegd, eene regtvaardige verontwaardiging;—was er gene juiste grond voor zoodanige actie?

2. Toont aan de verhevene diensten van Doctor Philip, als Zendeling en Verdediger van de Hottentotten? Aan welke verdrukking zyn zy (de Hottentotten) onderheven?

3. Wat is de juiste toestand van de beproevende omstandigheden waarin de Doctor geplaatst is?

4. Waren de Coloniale Authoriteiten van allen rang, met slechts weinige uitzonderingen, in 1819 bevonden, met de blanke Kolonisten over het algemeen wezenlyk, schoon heimelyk zich te hebben vereenigd, om de Naturellen of eerste bewoners van het Land in Slaverny te brengen en om de Zendelings-Instituten den moed te benemen en te bedwingen, en, zoo mogelyk om geheel en al, de Zendelings-Instituten om verre te werpen? Deze is eene serieuse beschuldiging, en indien deselve bewezen wordt, moet zy de Authoriteiten en de blanke Kolonisten in een zwarte daglicht plaatsen?

5. Zyn de weinige Zendelingen, die het Zendelings Genootschap verlaten hebben, werkelyk door tydelyke aanlokselen uitgelokt geworden om de aanstellingen in de Hollandsche Koloniale Kerk aan te nemen, en was dit de eenigste reden, (zy behoren voor zich zelven hierop te antwoorden,) wanneer dit de eenigste reden was, dan schynt hun karakter niet in het allergunstigst daglicht te staan?

6. Zyn de onvermoeide pogingen van Dr. Philip, ter beschaving en bekeering der Heidenen geheel en al belemmerd door tyrannischen tusschenkomst, hem onophoudelyk tegenstaande? Of welke tyrannische tusschenkomst was het?

7. Was de Doctor werkelyk in de noodsakelykheid gebracht om naar England te gaan, en de zaak van de Hottentotten aldaar te bestryden, en zyn vermaarde *Researches* in het licht te geven?

8. Kan er eenige sleutel gevonden worden, om de bemoeijing te openen, welke men zegt by der hand genomen te zyn, ten einde twee van Doctor Philips Hottentotten getuigen te beletten, om te compareren door hun op hunnen weg van de Binnenlanden te verhinderen?

9. Gedogen de Regters van het Hooge Geregtshof, dat de getuigen bevreesd gemaakt worden voor dat zy den eed aflegden? Wat getuigen die genen, die tegenwoordig waren, van de arme mans bevreesdheid, welke hem ongeschikt maakte om een voldoende reije te geven, over het gene hy geloofde van eenen toekomenden stant?

Het schynt dat aan de goede Menschen in England aanleiding is gegeven geworden, om gene gunstige idee van billykheid van onze Edele Regters van het Hooge Geregtshof te formeren. En ik denk dat de Regtvaardigheid een onbevooroordeeld verhaal van alle de daadzaken, met de zaak in verband staande vordert. Het moet intusschen by ieder beminnaar van vrede en waarheid innerlyke stof tot bejammering geven, dat zoodanige dingen moesten gebeurd zyn. Het belang van den Godsdienst of van menschlievendheid, zal daar door nooit bevorderd worden. Regtvaardigheid komt ieder mensch toe en aan alle partyen, en het is ten hoogsten voegzaam dat aan Authoriteiten en de Kolonisten regtvaardigheid gedaan wordt. Een brief van een respectabel Correspondent in Groot Britannien ontvangen hebbende, bevattende boven genoemde aanhalingen; en daar ik het volste vertrouwen op deszelver naauwkeurigheid stellen kan, zoo heb ik het als myne plicht geacht, om daar aan publiciteit te geven; op dat die genen, die daarin betrokken zyn, de gelegenheid mogen hebben, om zich zelven daarop te verantwoorden. Alle voorspoed aan uw nuttig Blad toe wenschende, ben ik

EEN BESTENDIGE LEZER.

PUBLIEKE BYEENKOMST IN DE BEURS.

Stellenbosch den 27 July 1831.

Mynheer!

Thans wil ik myne Landgenooten hartelyk geluk wenschen met de verbroedering die de byeenkomst van Zaturnag den 16 dezer heeft gekenschetst; reeds te lang heeft eene verwydering, aangemoedigd, en onderhouden door vooroordeelen en verkeerde gevolgtrekkingen tusschen de leeden van dezelfde groote Kaapsche familie bestaan, die zoo zeer en zoo menigmaal aanleiding hebben gegeven, dat de beste ondernemingen tot heil en nut van ons vaderland ondernomen, zyn verydeld geworden. *Daar vreede woont, gebied de Heer zyn zegen*, zeide eenmaal een wyze Vorst. Daarom myne Landgenooten verheugt u met my over het gebeurde van dien dag. In onze tegenswoordige omstandigheden en voortdurende en steeds toenemende armoede van ons Land, is eene algemeene verbroedering noodzakelyk: armoede drukt niet alleen minder, op de schouders van Veelen dan op weinige, maar wekt den zwakken op, om met meer kracht en moed de stormen en omweerbuiyen van de, met Electrike lugt, vervulde politieke dampkring te trotseeren. Verbroedering veredelt den mensch, waardoor dezelve die grootheid van ziel verkrygt, die hem alleen tot daden als die van VAN SPEYK en zelfs in een nog hogere Spheer, tot onafhankelyke, zich zelfs verzakende, alleen s'vaderlands heil en voorspoed bedoelende, Patriotisme bekwaam maakt. Ons gemeenschappelyk doel wordt dus van nu af aan, om met ter zyde stelling van alle bekrompene, voorbeen bestaan, hebben de vooroordeelen ons toeteleggen om mede te werken tot behoud en redding van ons Vaderland, waartoe nog zoo veele bronnen voor ons openblyven. Het hart van eenen Vorst die zoo denkt, als de grooten Patriot Willems den 4, zal voorzeker geen gedeelte zyner, ofschoon door een oceaan van zyn gezigt verwyderd, echter niet uit zyn Vaderlyk hart verbannen, onderdanen, met verachting van zich terugstooten, wanneer die luid, om die vryheden en dat erkend Burgerregt roepen, waarvan hy zelf de verdediger is. Dus myne Landgenooten luisteren wy naar de verstandige Raadgeving van onzen, in alle omstandigheden trouw bevonden, ZUID-AFRICAAN. onderzoek uwe eigene belangens, en tragt die als braave Huisvaders overeen te brengen met die van het Vaderland! Doch dan, wanneer een van beiden moet worden opgeoffert! O ik lees reeds op uw gelaat, de keus, die uwe eer en pligt u voorschryft, en die u thans oproept ter teekening van de Memorien ter verkryging van een Volks Representatie, ofschoon dezelve door een gering offer van onze zyde al dan niet wordt gevraagd; geloof hun niet, die zeggen, wy zyn nog niet ryp tot genot van dat groot voorregt.—Wie verzekerd den zoodanigen, dat wy Ryp genoeg zyn, 75 slagen met de kat geduldig te verdragen, en evenwel wat kan u beveiligen, tegens eene schandelyke wet, als deze? Daarom Landgenooten, laten wy niet langer twisten, over de manier, hoe wy dit eenigst middel ter onzere redding zullen en behooren te verkrygen, of hoe, daarom te verzoeken; maar laten wy eensgezind medewerken, ter spoedige bereiking van het algemeen gewenscht oogmerk, en alles ter zyde stellen wat eenige vertraging hier in zoude kunnen te weeg brengen, op dat wy spoedig met een vrolyk hart uit eenen mond mogen roepen,

Leve ons gered Vaderland aan deze en ook dat aan gene zyde der Linie.

Leeft Landgenooten, ja, verbroederde Landgenooten!

Leve de groote voortreffelyke Patriot dezer Eeuw.

Leve de waardige voorzitter van de eerste publieke volks byeenkomst in deze Kolonie.

Leeve de Landhouw, Koophandel, en Zeevaart.

Leve ons Jongelingschap, op wie onze hoop is gevestigd als waardige volksvertegenwoordigers in der tyd.

Dat alles in onafgebrokene eensgezindheid, groeie, en bloeie, tot in lengte van dagen, door den zegen van een Patriotsche Volks-Vertegenwoordiging, is de wensch van eenen met een ieder (except den Doctor) verbroederde.

WYNBOER.

Parlements Nieuws.

Huis der Gemeente,—Vrydag, 15 April.

SLAVEN-KWESTIE.

De Heer F. BUXTON stond op om zyn voorstel wegens de Slaven-kwestie voor te dragen, en dit, doende verzocht hy vooraf opregtelyk te mogen verklaren, dat hy in het geheel niet gedreven werd door eenig vyandelyk gevoel jegens de West-Indische belangens, noch ook dat hy eenig personeel verwyt aan de planters wenschte te doen; want hy wist dat zy verward waren in een Systema, dat niet van hun eigen keus was, en waaruit zy zich niet zoo gemakkelyk konden redden.—Verre van hun met eenig verwyt aantevallen, als of zy menschen waren zonder gewoon menschelyk gevoel; wist hy dat velen hunner mannen waren van ruim zoo veel eer, kennis en in hunnen stand, zoo edelmoedig en menschlievend, als eenige in dit huis. Zy zagen het kwaad van het Systema, zoo goed als iemand anders, en zouden gaarne willen helpen in eenige maatregel tot de afschaffing van Slaverny, mits zonder ruine voor hun zelven en volslagen armoede van hunne familie; Hy zoude daarom geene verwytingen aan hun, maar jegens het Systema doen, waaronder zy ongelukkig behooren, en hy zoude derhalve in al het geen hy zeggen mogt, hun gevoel zoo veel als mogelyk is sparen. Er bestond eene algemeene klachte aan den kant van de West-Indische Planters, dat de voorstanders van de afschaffing van Slaverny een enkele daadzaak opnamen, en daaruit algemeene onderdrukking en wreedheid opmaakten. Zoodanig was evenwel niet het argument waarvan hy meende gebruik te maken. Hy zoude geen gebruik maken van afzonderlyke zaken, ofschoon hy daarvan, wanneer hy zulks mogt verkiezen, eene menigte zoude kunnen voorbrengen, en wanneer de Edele Heeren de papieren wilden inzien, binnen eenige dagen geleden voorgelegd, dan zouden zy daarin zaken vinden, die hunne verwondering en afkeuring zouden wegdragen. Hy zoude ook geen gebruik maken, ofschoon hy het met het volste regt konde doen, van die belangryke en inligtende daadzaak, dat, wanneer eenig overdreven daad gepleegd wordt tegens eenen Slaaf, er byna geen geval gevonden wordt, dat niet de blanke populatie gemeene zaak met de beschuldigde maakt.—En ofschoon met billykheid en ten striksten kan worden opgemerkt, dat zoodanige misdaden, vooral daar waar Slaverny bestaan, meest plaats vinden, zoo zal ik evenwel noch daarop noch op de herhaling van dergelyke daden, noch op de daadzaak dat de West-Indianen zulks goedkeuren, myne zaak doen steunen. Zyn bewering was deze— dat de geheele Slaven bevolking in ellende was,—dat de Slaven physiek en moreel ellendig waren,—dat Slaverny zoo als dezelve in onze tyden en in onse Kolonien bestond, was een Systema nadeelig voor den mensch, voor zyn geluk, welvaart, en zedelyke verbetering; en dat Slaverny daarom moet worden afgeschaft, zoodra zulks met veiligheid kan geschieden. Deze was de stelling welke hy wilde aandringen. Men zal niet kunnen ontkennen dat er zeer groote moeyelykheden in den weg waren, om achter de wezentlyke waarheid, omtrent den staat der Slaven te geraken. Eene klasse van getuigen,—de West-Indianen—zeide, dat de Slaven in hunnen staat onbeschryvelyk gelukkig waren, en beweerden, dat ofschoon er eenige theoretische moeyelykheden in het Systema mogten zyn, dezelve echter gering waren, en meer dan vergoed door deselfs bepaalde en practicale zegeningen. Getuigen, geloofwaardig en belangryk, ontbreken er ook niet aan de andere zyde, welke verklaarden, dat de theoretische moeyelykheden van Slaverny niet de geringste waren, maar dat dezelve inderdaad niet te vergelyken waren met het onbepaald en practicaal kwaad; en op dit oogenblik, in eene plaats, welke verondersteld wordt, grootelyks in verbetering toetenemen, de staat der Slaven tot de laagste graad van zedelyke vernedering en physieke ellende was gedaald.—Onder deze bestaande tegenstrydige getuigenis over dat onderwerp, moest het Huis de noodzakelykheid erkennen, om tot een volmaakt billyk en ondubbelzinnig toetsteen te geraken, waardoor de wezentlyke staat van de zwarten kan worden opgehelderd. Die proefsteen was, en hy verzocht het huis hun aandacht daarop te vestigen,—de graad van vermeerdering of vermindering der Slaven populatie. Hy geloofde dat die leerstelling door alle partyen zoude worden erkend, dat onder alle omstandigheden behalve die der buitenmaatste ellende, bevolking moest toenemen. Dit was de wet der natuur, bevestigd door menschelyke ondervinding. Ieder bevolking die gelukkig leeft moet toenemen, tot dat zulks verhinderd wordt, door groote omwentelingen, oorlogen, pest, of hongersnood. Wanneer de West Indiaan wenschte te bewyzen dat de administratie van eenige byzondere plantagie weldadig was geweest, dan beriep men zich op de toeneming van populatie, welke daarop had plaats gevonden, als het beste zoo niet het eenigst bewys, dat zy konden opleveren.—Men heeft gezegd dat de sterkste van zyn (De Heer Buxton's) zaak, bestond in het volk op te maken, doch hy was gereed om zich tot een toetsteen te bepalen welke zuiver redelyk was, hy meende de opgaven der bevolking. Er waren in de West Indien, 20 Engelsche Kolonien; in vier derzelve wordt, geen zuiker gekweekt, en deze zoude hy niet mede rekenen, vermits hy alleenlyk over de sterfte van de Slaven in die Kolonien konde spreken, alwaar zuiker aangekweekt wordt. Er was een ander Kolonie, welke hy niet zoude aanvoeren om dat aldaar slechts eene zeer geringe kwantiteit suiker wordt gekweekt: en hy zoude aldus ook Mauritius uitzonderen, om dat, ofschoon de sterfte in die Kolonie groot was, hy evenwel niet alle informatie daaromtrent heeft kunnen machtig worden. Dan blyven er 14 Kolonien overig; en de kwestie was dus heeft de bevolking van die Kolonien toegenomen zoo als behoort? De zaak is, de bevolking heeft niet aldus toegenomen, noch is dezelve op dezelfde hoogte gebleven, maar dezelve is verminderd, in zoo eene mate, en zoo ras, dat hy zich daarvoor verwonderde, zoo als ook het huis waarschynlyk verwondert zal zyn. In de laatste 10 jaren is de geheele Slaven bevolking in de 14 Kolonien ten getalle van 45,000 zielen verminderd. Hy bemerkte dat de Edele Heer *K. Douglas*, by deze opgaaf zyn hoofd schudde: al het geen hy zeggen konde was dat het genomen was uit de Documenten van de West Indianen, welke door hunzelven zyn overgegeven en bezworen. Hy was volmaakt genegen toetestaan, dat wanneer hy niet bewees dat eene groote vermindering in de populatie had plaats gevonden, hy niets zoude beweezen hebben.—Wat was nu het geval met het Eiland Tobago?—Dezelve was eene Kolonie alwaar 10 jaren geleden het getal vrouwen dat der mans overtrof, en in welke de Edele Heer K. Douglas het huis heeft verzekerd, dat de behandeling der Slaven in den hoogsten graad lankmoedig was. Het getal Slaven op Tobago was in 1816, 15,470. Daarby zoude hy voegen de invoer 177, en aftrekken de uitvoer 27, en de Vrygegevenen 172, welke de bevolking in 1819 zoude brengen op 15,448.—In 1830 was de bevolking 12,566, aantoonende eene vermindering van 2,982 zielen of een zesde gedeelte van de geheele bevolking. Deze graad van vermindering, zoude welras het geheel negergeslagt op Tobago vernietigen

Hy deed deze opgaaf niet met de bedoeling om eene reflectie te werpen op de inwoners van Tobago. Hy geloofde inderdaad dat de Ingezetenen van dat Eiland lankmoedig was. Doch hoe beter het karakter was van de planters hoe lager en slechter het systema was, want het is eene daadzaak door de planters zelve bezworen, dat niet tegenstaande hun langmoedig gedrag, een zesde van de geheele bevolking was omgekomen, niet vermoord door de planters, maar vermoord door het systema. Het systema wordt bewezen zoo verdervelyk te zyn aan het menschelyk leven, dat het moest afgeschaft worden. In Demarara was het getal Slaven in 1817, 83,372, terwyl in 1829 dezelve slechts op 62,000 beliep, zoo dat meer dan 18,000 gedurende dien tusschentyd zyn omgekomen. In Trinidad was de bevolking in 1816, 25,000 zielen, en daar van zyn 8000 gestorven, in de loop van 12 jaren, Zoo groot was de sterfte in Trinidad, dat wanneer dezelve in eene volkryke stad plaats vondt, deze spoedig een woestyn zoude worden. Hy had aldus aan het Huis bewezen, welke vermindering er in de Slaven bevolking van de drie Kolonien heeft plaats gevonden, Tobago Demarara, en Trinidad; in de laatste van welke het belangryk is te weten, dat een onwettige invoer op eenen uitgebreiden voet plaats vindt, zoo als aan Lord Howick wel bekend is. Wanneer dus het Huis Slaverny toestond te blyven bestaan, moet men eene geheele uitsterving van de Slaven bevolking verwachten; zoo dat, wanneer men eindelyk kwam tot het besluit om Slaverny af te schaffen, er geene slaven meer zullen zyn om vry gegeven te kunnen worden. De geheele bevolking van de drie genoemde Kolonien, was tien jaren geleden meer dan 100,000, en de vermindering welke plaats gevonden heeft was 22,000. Tien jaren geleden was de bevolking van al de West-Indische Kolonien 650,000 terwyl tegenwoordig dezelve beliep op 605,000, makende eene vermindering van 45,000 zielen. Hy zoude thans spreken van de toeneming in bevolking en om niet in verschil te geraken, wegens zwart of wit, warme of koude landstreek, zoude hy zich bepalen by deselfde gelegenheid van plaats en van tyd. Hy had reeds gesproken van zwarten, als slaven, en hy zoude nu van hun spreken als vryen. De vrye bevolking in Demarara in 1811 was 2980; in 1825, 4700 makende een vermeerdering van omtrent 1700 personen, waar van afgaande het getal van Vry gegevenen, zoude de vermeerdering beloopen op 1,232. Zoo ook alwaar vyf-en-twintig jaren geleden 1000 zwarten waren, zyn nu 2000; en in Trinidad, heeft eene vermindering, volgens gelyke graad plaats gevonden. Hayti levert een ander voorbeeld van zoodanige toeneming; want toen Slaverny op die plaats bestond, verminderde het getal volgens officieele Documenten. Gedurende de laatste 10 jaren, van het rustig besit der Franschen zyn er 150,000 zwarten ingevoerd. Dat was een bewys dat de bevolking verminderd was. In 1804 gaven de Franschen Hayti op, ten welken tyde de bevolking beliep op 423,000 personen, en 20 jaren later bedroeg dezelve 935,000 aldus toonende een grooter toename van bevolking toen de Inboorlingen vry was. Hetzelfde was de zaak met Trinidad en Demarara, en overal. (De Heer K. Douglas vroeg hoe het was met Barbadoes?) Hy vermeende dat men niet veel moest rekenen op Barbadoes, om dat aldaar in vergelyking van de bevolking geen suiker wordt gekweekt. Trinidad bevat minder bevolking, en kweekte echter meer suiker. Met betrekking tot Hayti, zoude men kunnen opmerken, dat aldaar de hoogste graad van onzedelykheid bestond, dat er geen handel, geen industrie en geene beschaving bestond. Hy wilde dit alles voor een oogenblik toestaan, om dat zulks zyne zaak bevestigde. Want zoodanige staat van zaken, moest in een zekere graad strekken om de bevolking te verminderen, en echter heeft hy aangetoond, dat niet tegenstaande deze nadeelige omstandigheden, Hayti, vry zynde, in bevolking heeft toegenomen. Waar aan anders als aan het Systhema van Slaverny kan dus deze vermindering van bevolking in de West-Indien worden toegeschreven?

Men kan het niet wyten aan de disproportie van Sexe want het getal vrouwen overtreft dat der mans, in de gen. 14 Kolonien. Dat der mans was 295,000 en dat der Vrouwen 309,030. Ook is er geen Oorlog, pest, of hongersnood geweest, om aldus de bevolking uittedunnen, maar integendeel hebben de Vryezwarten in getal toegenomen gedurende den zelfde tyd dat de zwarte Slaven hebben afgenomen.—Laat, om een voorbeeld te geven, alles eens, blyven als tegenwoordig, doch laat het werk verricht worden, door Slaven in plaats van Vryen, en dezelfde vreesselyke gevolgen zullen daaruit voortvloeyen.

Het is geforceerd werk, en niets anders, hetwelk de ontvolking veroorzaakt, in de suiker Kolonien. De noodlottige invloed van deze omstandigheid strekt zich niet uit tot de kinderen van de Slaven, van eenen zekeren leeftyd. Een geregelde proportie van Slaven kinderen worden er geboren, tot 10 jaren bleef de geregelde proportie in het leven. Dan kwamen zy op de suiker plantaadjes, en dan begon het werk van de dood. Het geheel gewicht van het Systema viel slechts op de Slaven die op het veld werkten. Hy vermeende reeds genoeg gezegd te hebben, om te bewyzen dat geforceerde arbeid het kwaad was dat verbeterd moest worden. (*Hoor hoor.*) Hy kwam nu tot een ander belangryk punt. Hoe kwam het dat de cultivatie van suiker, zoo nadeelig is voor het menschelyk leven? Een West Indische Planter van 28 jaren inwoning aldaar, een respectabel man, voor zoo verre wy weten, heeft voor het Committe getuigenis afgelegd, om de argumenten, welke hy (Mr. Buxton) gebezigd had te weder leggen. Tegen dien persoon dus, genaamd Mitchell, zoude 'er Heeren in oppositie wel niets hebben. Gevraagd zynde, of vrye zwarten suiker zouden aankweeken, heeft hy geantwoord, "neen, niet wanneer zy even als de Slaven 16 à 18 uren per dag moeten werken. Wanneer zy slechts 12 uren te werken hebben, zullen zy het doen". Het geval is dat, de zweep van hun meerder arbeid afdwingt, dan hun ligchaamelyke kracht gedoogd. De basis van alle soort van slaverny was inspanning, en onophoudelyke arbeid. Hy zoude met zyne opponenten billyk handelen. Hy zoude niet zeggen dat de Slaven door de zweep stierven: Sommige van zyne vrienden buiten het huis, plegden te zeggen, dat de Slaven onder het slaan stierven. Niets van dit alles. De Slaven stierf niet door den zweep, maar van de arbeid welke de zweep, en de vrees voor de zweep van hen afdrong. Hy zoude zich niet bepalen, tot bewyzen van wreedheid, ofschoon vreesselyke berigten sedert een paar dagen in Engeland zyn ontvangen. Een oorzaak van sterfte was niet de zweep maar het buitenmate werken. Men heeft gezegd dat de Slaven meer werk deden dan vrye die loon trekken. Dit was het geval niet. Zy werkten meerder uren, dit is waar, dan vrye, maar zy gingen minder vergenoegd, met minder opgewektheid en met minder leven aan het werk. Zy hadden geen denkbeeld van hoop, Zy werkten zonder loon, met het bedroevend vooruitzicht, dat noch zy zelven, noch hunne familie, van hunne pogingen eenig nut zoude trekken. (*Hoor! hoor!*) Hy stemde in dat de Slaven niet onnoodig werden geslagen. Hy wilde billyk zyn. De zaak had niet nodig overdreven te worden, zy was slecht genoeg zonder dat. Niettemin vonden de straffingen in de West Indische Kolonien zoo dikwyls plaats, dat men zulks niet zoude willen geloven, wanneer het niet bewezen wordt door beëedigde getuigenis van zyne tegen party. In Trinidad, eene Kolonie alwaar de verbetering van de Slaven stand was ingevoerd, werd er een strafaanteekenings boek gehouden, hetwelk geschiedde om de afstraffingen te verminderen. Hy vond uit die aanteekeningen dat te Trinidad in 2 jaren 10,131 afstraffingen hebben plaats gevonden. In Demerara 20,000. Vele Heeren van dit huis verwachten weldadige gevolgen, van de verbeterende maatregelen, welke in sommige van de Kolonien zyn daargesteld. Hy behoorde tot dat getal niet. Deze afstraffingen hebben juist plaats gevonden, in die verbeterde Kolonien.

Hy wilde geen afschrik opwekken, door het opnoemen van die afstraffingen doch hy meende waarlyk, dat het een afschuwelyk Systema was, wanneer 20,000 afstraffingen elk van 20 slagen, in een zoo kort tydbestek plaats vinden.

Dat vreeslyk slaan en geeselen, perste aan de Slaven een graad van arbeid af, welke zy geheel onbekwaam waren te verrigten. Het was dat systema, dat gedurende de laatste tien jaren, 45,000 menschen heeft vernield. Het werk des doods was heimelyk en zachtjes, maar met zekerheid voortgegaan. Wanneer het aan iemand mogt voorkomen, dat hy styfhoofdig was door wegens deze kwestie by het Huis aan te dringen, dan konde hy verzekeren dat hy dit niet deed uit gevoel van vyandschap jegens de West-Indianen. Hy had geen personeel gevoel van welken aart ook, maar hy handelde uit eene opregte overtuiging dat de zaak een van die was, welke de dadelyke attentie van het Gouvernement vorderde. Dit gevorderde hoopte hy dat men zoude inzien dat het besluit hetwelk hy zoude voordragen, zoo gematigd en getemperd is, als men maar eenigzints kan verwachten. Hy was een vyand van de zoogenaamde Verbeterings maatregelen. Wanneer dezelve al konden goed doen, dan nog zouden dezelve in een voldoende tyd geen goed doen. Hy beschouwd het Systhema van Slaverny als een misdaad van den zwartsten aart, en hy zoude daarmede handelen zoo als met misdaden gehandeld behoort te worden. Hy wilde niet verbeteren. Hy wilde niet die deelen welke het meest hinderlyk zyn afsnyden, maar hy wilde dezelve geheel en al vernietigen. (*hoor! hoor!*) Hy wist dat er vele moeilykheden aan de beslissing van de kwestie in den weg stonden. De grootste van alle die hindernissen was de bedenkingen wegens eigendom; namelyk, dat eigendom beschermd moet worden, en dat men met verkregene regten zacht moet omspringen. Hy verzocht het Huis, om eens na te gaan hoe zacht zy met die verkregene regten hebben gehandeld. Gedurende de laatste tien jaren zyn er 45,000 onschuldigen aan dezelve opgeofferd geworden. Moet zoo een Systhema langer duren? Eigendom moet beschermd worden, maar niet ten koste van misdaad. Er waren grotere bedenkingen als eigendom, en een was het leven van onschuldige mannen, welke het Parlement verpligt was te beschermen, ofschoon ook het Systema hetwelk vernietigd zoude worden, aan eenige byzondere klasse van menschen voordelig mogt zyn. Hy vreesde dat hy de taak welke hy op zich genomen heeft, zwak heeft ten uitvoer gebracht. Hy zoude daarom het volgend voorstel lezen. "Dat het Huis in deszelfs Resolutie van den 15 Mei 1823 dadelyk heeft erkend, dat het hunne heilige pligt was, om maatregelen te nemen tot de afschaffing van Slaverny in de Britsche Kolonie; dat in de tien jaren welke sedert verlopen zyn, de Koloniale Wetgevende Vergaderingen gene maatregelen genomen hebben om de besluiten van het Huis in werking te brengen; dat diep doordrongen van de onbetamelykheid en onmenschelykheid, en onregtvaardigheid van Koloniale Slaverny, dit Huis zal overgaan, tot het in bedenking nemen van de geschikste maatregelen, ten einde die afschaffing van Slaverny, in het Britsch Gebied daar te stellen.—(*hoor! hoor!*)

Het vervolg in het volgend Nommer.

Het getal Militie in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika is 1,190,853, waarvan 188,615 van New York, en 182,285 van Pennsylvanie.

TO CORRESPONDENTS.

The letter of EQUATOR *cannot be inserted, unless the writer acquaints us with his Name, with the privilege to give up the same, if required: as for our responsibility, it is too personal.*

THE ZUID-AFRIKAAN.

CAPE TOWN, JULY 29, 1831.

SINCE the last intelligence from England we have reason to feel satisfied with the advice which we have continually given to our countrymen, relative to the Slave Question. It appears, from the last papers, that Mr. BUXTON made his motion, for the Abolition of Slavery, on the 15th of April last, and an adjournment of the debate took place to the 22d; but owing to the Dissolution of Parliament the question will have to come again before the new Parliament. In order to give our countrymen an opportunity of judging for themselves, we will insert, at full length in our paper, every speech delivered on that occasion. The motion of Mr. BUXTON was, "that Parliament should proceed to adopt the best means to extinguish Slavery throughout the British dominions." These gentlemen actually see the difficulties with which the question is interwoven. They have therefore not only subjected the Slave Owners to the most severe laws, but a Member of the present Ministry (Lord Althorp) in his speech goes farther:—"I will move, that in all those Colonies which have not complied with the wishes of Parliament and the Nation, with regard to the amelioration and extinction of Slavery, the produce obtained through slave labor shall be severely taxed." We have therefore also to expect here that our Wheat and Wine, not to mention all the other articles, will be most heavily taxed. But we have to hope, on the other hand, that our proposition, contained in "*The Memorials*," when they shall have been fully signed by the Slave-owners, will releive us from that ruinous prospect.

We agree with our Correspondent from Worcester, signing himself a "*Friend to Truth*," that B. J. H., who complained in his letter, inserted in our paper of 8th July last, No. 66, of severity in the execution of a sentence in favor of *Labat, qq. Hagg*, had sufficient time, from March 14 to June 9 to pay the sentence passed against him by the Magistrate; but we are sorry that we cannot insert his letter, containing an explanation of the merits of the pretended contra claim of Rds. 160. If Mr. "*Friend to Truth*" will subscribe his real name to the letter, we will feel ourselves obliged to give it due insertion.

IS IT TRUE?

Is it true,—that in a certain village a certain individual *persecutes* the poor Farmers in his District in money matters, and that *on account thereof*, amongst others, a certain individual, being obliged to cross the river, had nearly lost his life? And, *is it true*, also, that that same individual earns his livelihood as a General Agent? Man! consider that you are driving your principals from you; but above all reconsider the lesson which you received, "*Do towards others as you wish others to do towards yourself.*"

Correspondence.

TO THE EDITOR OF "THE ZUID AFRIKAAN."

SIR,—I beg you will have the kindness to publish the following Correspondence in your next Paper, I have the honour to be, &c.

J. DE WET.

Colonial Office, Cape Town, 21st July, 1831.

SIR,—The Report of the Public Meeting held on the 16th instant, as published in the *South African Commercial Advertiser* of yesterday's date, contains the following passage with reference to the 10th Resolution of the Meeting, which reads thus:—"In distributing the revenue the emolument of office will in general take precedence of the usual urgent claims of the Public Service."

"Mr. de Wet followed. He cited several cases illustrative of the pernicious effects that are inseparable from a close system. He stated as a ground for remonstrances the fact of a gentleman, who formerly held an Professorship in the South African College, having been allowed to retain also the salary he then enjoyed from the public. He afterwards thought fit to resign his appointment, and was still permitted to receive his salary from Government."

Assuming the correctness of the Report, His Excellency has learnt with equal surprise and indignation, that an assertion so utterly destitute of truth was advanced by you at a Public Meeting, the proceedings of which you must have known were intended for publication; and he has desired me to call upon you for an explanation of that conduct of which he has so much reason to complain.

I have the honor to be, Sir, Your obedient Servant,

(Signed) JOHN BELL,
Secretary to Government.

Mr. Advocate de Wet.

Cape Town, Strand-street, No. 60, July 25, 1831.

SIR,—I acknowledge the receipt of your letter, bearing date 21st inst. in which, after referring to a certain passage in the *South African Commercial Advertiser* of the day previous, relating to what I am supposed to have said at the Public Meeting held 16th instant, I am informed that "assuming the correctness of the report, His Excellency has learnt with equal surprise and indignation, that an assertion so utterly destitute of truth was advanced by 'me,' at a Public Meeting, the proceedings of which I must have known were intended for publication; and that he has desired you to call upon 'me' for an explanation of the conduct of which he has so much reason to complain;" and I beg to state in answer thereto, that had you confined yourself in that letter to a desire to be informed as to the correctness or incorrectness of that report, I would, from a sense of courtesy towards his Excellency, most readily have satisfied the same; after which His Excellency would have acted as he should have thought proper. But in as much as without waiting for any explanation, and on the mere assumption (for which there existed no necessity whatever) that the report is correct, I am informed of the surprise and indignation of His Excellency in the terms of that letter; and assuming on my part that His Excellency has no right whatever to call upon me for an explanation of my conduct in the manner he has done, I beg to inform you that I do not feel and inducement at present to enter into any explanation with His Excellency on the subject; and I beg to add that His Excellency cannot have felt more surprised and indignant at the pretended assertion on my part, than I have felt at the tone in which your letter has been couched, and that in vindication of my character, I consider it a duty to myself forthwith to publish the contents of this Correspondence.

I have the honor to be, Sir, Your most obedient Servant,

J. DE WET.

The Hon. J. Bell, C.B. Sec. to Govt.

ADVERTISEMENT OF Dr. PHILIP's CASE.

SIR,—It will no doubt be highly gratifying to Dr. Philip's friends to learn what a sympathy his late conviction for Libel before the Supreme Court has excited throughout Britain, and what eloquence has been exerted in his defence. A very powerful appeal in his behalf will be found in the Edinburgh Christian Instructor; it is thus introduced by the very able Editor, Dr. A. Thomson:

"We have been requested to insert the following paper,—it is long but very interesting, and must excite the mangled feelings of pity and indignation,—pity for the suffering friend of the Hottentots, and indignation at those by whom his sufferings have been inflicted; we hope that the case will awaken appropriate sentiments, and call forth suitable exertions throughout the country." My Correspondent observes, "the effect of these efforts I need not say is to stir up a general subscription to meet the damages and costs." He adds, "the coals of the Doctor's martyrdom in the cause of humanity are well blown, and subscription lists are in general circulation. The *Instructor's* case of the Rev. Dr. Philip, Superintendent of the Missions of the London Missionary Society in South Africa, thus commences:—The eminent services of Dr. Philip as a Missionary, and as an advocate of the oppressed Hottentots, are, we believe, generally known and appreciated by the friends of religion and humanity throughout England; yet in preferring an appeal for sympathy and support to him in his present trying circumstances, owing to the result of a prosecution for Libel, it appears requisite to introduce and explain his actual position by a brief review of his previous labours at the Cape of Good Hope." The appeal goes on to state that, "on his arrival in 1819 the Colonial Authorities of every grade, with but few exceptions, and the white Colonists generally, were joined in a virtual though unavowed combination to enthral the Aboriginal Inhabitants, and to discountenance and check, and if possible to subvert, the Missionary Institution, the only existing asylum of the native race." This is a weighty charge, and ought to be strongly supported to warrant it. It goes on to describe the decay of the Stations at Bethelsdorp, Theopolis, Zuurbrak, Toverberg, and Griqua Town, and that "four of the Society's Missionaries, allured by the temporal inducements held out to them, abandoned their high callings as envoys to the Heathen and accepted clerical appointments in the Dutch Colonial Church." These gentlemen ought not to pass this over silently. The statement goes on to detail the Doctor's indefatigable efforts for civilisation and conversion of the native tribes, till, after years of arduous exertion and unavailing entreaty for the redress of grievances, he found his progress completely paralysed by the tyrannical interference which incessantly opposed him. This surely requires proof.

Then follow extracts from the *Researches*, showing that latterly there was no resource but to fight the Hottentot battle in England; the consequence of which was the Ordinance No. 50, after much general and particular panegyric on Dr. Philip, the account says, "that the groundwork of the Libel was furnished to him by his friend, Mr. Pringle, who derived his information from two of the Chief Local Functionaries of the Districts where the facts occurred, namely, Mr. Hart, sen., Heemraad and Acting Magistrate, and Mr. Onkruydt, District Secretary." Two of the principal witnesses (Hottentots) for the defence did not appear, having been, as there is strong reason to believe, interrupted by a preconcerted device on their way from the Interior of the Colony. The evidence of another Hottentot was refused by the Court in consequence of his failing to give (apparently from intimidation) a satisfactory account as to his belief in a future state. Another witness prevaricated and broke down; and a fourth, Mr. Secretary Onkruydt, who was one of the two functionaries from whose information the statement of facts, alleged to be libellous, was originally derived, proved to have so bad a memory that he did not recollect having had any conversation with Mr. Pringle on the subject. The paper concludes by earnestly soliciting the aid of the generous and the good in raising the large sum necessary, &c. &c. &c. My Correspondent adds, "Meanwhile it is intended by some of Dr. Philip's friends to publish a complete account of the whole case upon the arrival of further documents from the Cape, provided a sufficient number of subscribers come forward to defray the expense of publication," &c. &c. &c.

Now, Mr. Editor, permit me to add some queries suggested from the perusal of the foregoing quotations; perhaps some of your better-informed Correspondents may think it worth their while to furnish a solution.

1. Is that just indignation, excited in consequence of the instituting the action for Libel, a just indignation—was there no just grounds for such action?

2. Point out Dr. Philip's eminent services as a Missionary and advocate of the Hottentots, and what oppression are they subjected to?

3. What is the exact position of the trying circumstances which the Doctor is placed in?

4. When the Colonial authorities of every grade in 1819, with but few exceptions, and the white Colonists generally found virtual, though unprovoked combination, to enthral the Aboriginal Inhabitants, and to discountenance and check, and if possible, to subvert, the Missionary Institution, the only existing asylum of the native race. This is a weighty charge, and ought to be strongly supported to warrant it:

5. Were the few Missionaries who left the Missionary Society actually allured by temporal inducements to accept appointments in the Dutch Colonial Church; and was this the sole cause, they ought to answer for themselves; if so, their character does not appear in the most favorable light;

6. Were Dr. Philip's indefatigable efforts for the civilisation and conversion of the heathen completely paralyzed by tyrannical interference incessantly opposing him? or what tyrannical interference was it?

7. Was the Doctor actually necessitated to go to England and fight the Hottentot-battle, and publish his famed *Researches*?

8. Can any key be found to open up the interference asserted to have been used to prevent two of Doctor Philip's witnesses (Hottentots) from appearing, by interrupting them on their way from the interior?

9. Do the Judges of the Supreme Court permit witnesses to be intimidated before taking an oath? what testimony do those bear, who were present, of the poor fellows intimidation which rendered him incapable of giving a satisfactory account as to his belief of a future state?

It appears the good people of England are led to form no favorable idea of the equity of our Honorable Judges of the Supreme Court, and I conceive justice demands an unprejudiced statement of the whole facts connected with the case. It must be matter of deep regret to every lover of peace and truth, that such things should have occurred. The interests of religion nor humanity will never be thereby promoted. Justice is due to all parties, and it is highly proper that the Authorities and Colonists should have justice done them. Having received a letter from a respectable Correspondent in Britain, containing the above quotations, as I can place the fullest confidence in their correctness, I considered it a duty to give them publicity, in order that those concerned may have an opportunity of answering for themselves, wishing success to your useful Paper.—I am, Sir, &c.

A CONSTANT READER.

DISTRICT SURGEONS.

Stellenbosch, July 20, 1831.

SIR,—As a taxpayer in this District, and particularly in the present days of distress, while we see the source of our existance dried up, I mean the Wine Trade; it behoves every individual to point out, every saving that can be made without injury to the public. Amongst the salaries which may be considerably reduced, I mention that of the District Surgeon in this Village, who receives a salary of Rds 2,000 per annum, while formerly the salary amounted to Rds. 300. This District, from its near situation to Cape Town,—from its having four Medical Doctors, two in this Village, one at the Paarl, and one at Drakenstein; and from several other considerations, differ materially from the other Districts, were medical assistance is scarce This proposition has already been admitted by the competent authorities, in the difference which there exist in this Village with regard to Apothecaries. Now, then Sir, let me ask, why are we saddled with this high salary, while the saving affected thereby might be employed towards defraying the expense of keeping a regular Fire Engine Establishment in case of fire, of which the Village in particular has had dreadful experience; and for superintending the river running through the Village, which during several winters has much endangered the lives of the Villagers, and has always (when it was not regularly superintended) caused irreparable injury to the farmer? By this saving, Sir, you will perceive that not the comfort and ease of the inhabitants is consulted, but the security of their lives and properties against *fire* and *water*, against which we have no other remedy, while medical assistance here is sufficient, and may be even, in case of necessity be had from the Cape.

Trusting you will place this in your true patriotic paper, so that it may meet the eyes of the Home Authorities.

I am, &c. AN INHABITANT OF THE VILLAGE.

THE PUBLIC MEETING IN THE EXCHANGE.

Stellenbosch, July 27, 1831.

SIR,—I will now most heartily congratulate my countrymen with the fraternization manifested at the Public Meeting of the 16th inst.. An alienation, incited and continued by prejudices and wrong conclusions drawn between them, had too long existed between the Members of the same great Cape Family, and which have been often the cause, that the best enterprises for the happiness and benefit of our country have been frustrated. *Where peace dwells, there the Lord commands his blessing*, said a wise man; therefore, my countrymen; rejoice with me at the occurrence of that day. In our present circumstances, in the continued and increasing poverty of our country, a general fraternization is necessary; poverty not only burdens less on the shoulders of many than a few, but raises the mind of the weak, in order with the better success and courage to ward off the storms and prognosticated evils of the political atmosphere, filled with electric air. Fraternization really ennobles men, through which they obtain that magnanimity which renders them fit for actions, such as that of a "VAN SPEYK," and even in a higher sphere for an Independent Patriotism, aiming at nothing else but at the blessing and prosperity of their country. Let our joint and common aim, therefore, from henceforth be to use our endeavours (laying aside all narrow-minded prejudices which formerly existed) to co-operate for the salvation and retrievance of your country, for which so many sources are open to us. With the heart of a Regent, who thinks as the great patriot, WILLIAM IV., he certainly will not with disdain reject a portion of his subjects, though separated by the ocean from his sight, yet not banished from his paternal and affectionate heart, when they respectfully and loudly call for that acknowledged Burgher right, of which he himself is the advocate. Therefore, countrymen, let us listen to the judicious advice of our "*Zuid Afrikaan*," which in all circumstances has proved to be faithful,—do inquire into your own interests, and endeavour, as good fathers of families, to reconcile these interests with the interest of your Country. But then, if one of the two must be sacrificed,—Oh! I can already read your choice in your faces,—a choice, which your honour and duty dictates to you, and which calls now unto you to sign the Memorials, to obtain a Representative Legislative Assembly, whether the same be asked for *with or without* a trifling sacrifice. Do not believe those persons who tell you that we are not yet ripe to enjoy this grand privilege. Why are we ripe enough to bear patiently 75 strokes with the cat-o'-nine-tails? and from similar laws what can protect us but a House of Assembly?

Therefore, countrymen, let us no longer quarrel about the mode how we should or ought to obtain this only means for our preservation, or how to ask for it; but let us be unanimous in our co-operation, in order that we may speedily get the general and wished for object; let us remove every thing which might tend to retard our endeavours, that we may soon call out with a merry heart and as it were with one mouth:—

Live our saved country, on this as well as on the other side of the line!

Live countrymen, yea, fraternized countrymen!

Live the great and excellent patriot of the age!

Live the worthy President of the first public Representative Meeting in this Colony!

Live agriculture, commerce, and navigation!

Live our youth, on whom our hope is fixed as worthy Representatives in future!

That all and everything may grow and flourish in uninterrupted unanimity in future, through the blessings of a patriotic Representative Body, is the wish of a, with every one (*besides the doctor*) fraternized,

WINE FARMER.

HOTTENTOTS.

Worcester, 10th July, 1831.

SIR,—We have the effects of the recent Hottentot Law, daily before us; instead of civilizing them, and instilling into their minds due moral and true religious principles, I can relate to you, as a fact, that this village is surrounded by Hottentots, men and women, the greatest part of them infected with diseases, harbouring in the fields in huts and behind bushes, and employing the night-time to steal the sheep from the kraals of the Villagers and neighbouring Farmers. This you will perceive, that the Hottentots are in all haste retrograting to that state of barbarism, which was the principle of Hottentot freedom in former days. I can only lament that the Home Government, appears not to be sufficiently acquainted with the real state of the Hottentot population in this Colony; otherwise, they would have found that the former law, which induced them not to live in the fields and bushes, but to reside with the Colonists, did more towards effectually civilizing them, than the recent law will ever effect. I can hardly blame the Home Government, when I consider the source of information to which they appear obliged to resort. I hope therefore that the day will soon dawn forth, when we shall see a *Representative Government* established in this Colony, whereby the Home Government will have an opportunity of obtaining better and more correct, true, and candid information than through some self-interested Saints, who preach civil discord, instead of Religion. Let them remember, Sir, that there is "*A Day of Judgment.*"

I am, Sir, &c.

No DOCTOR.

WORCESTER, 18TH JULY, 1831.

During three days we have had heavy rains, accompanied by terrible tempests, thunder, and lightning. The weather began on the night of Saturday;—Sunday evening, between six and seven o'clock, a great quantity of water running from the mountains immediately overflowed the new and finely made streets, so that no one could pass them. If proper reservoirs had been made in time this could have been prevented.

The houses have suffered much; the plaisterings of several have fallen. The front of the house occupied by Mr. B. de la Bat has fallen down, and another one, situate in the "Rode Kamp," received a large hole in its front. The prison is in a miserable state, part of it has also fallen down. We feared much *for our expensive Palace*, but luckily it sustained no damage. At present we have charming weather; and it is striking to see the mountains covered with snow.—(*From a Correspondent.*)

A Bushel of Good Fellows.—The editor of the New York paper, in a recent excursion from the city, skimmed over the river in a steam-boat belonging to one Mr. Peck, landed on the wharf of another Mr. Peck, hired a barouch of a third Mr. Peck, and dined at the hotel of a fourth Mr. Peck. —*Boston Statesman.*

Parliamentary News.

HOUSE OF LORDS.

(*From the "John Bull," April* 24, 1831.)

PROROGATION OF PARLIAMENT.

At one o'clock orders were sent down to the House of Lords that His Majesty would come in person to prorogue Parliament. The necessary preparations made on occasion of the Royal visits to the House were gone through as speedily as possible.

Their Lordships began to assemble at 2 o'clock, principally dressed in their robes. Among the earliest in attendance were the Duke of Cumberland, the Archbishop of Canterbury, Lord Durham, Lord Clanricarde, Earl Grey, and Lord Wharncliffe, whose motion for an address to His Majesty not to dissolve Parliament was fixed for this day. The greater part of their Lordships, however, were unrobed, on account of the suddenness of the announcement of the King's intention to come down to the House. The number of Peers in attendance was exceedingly numerous.

Prayers were read at half-past two by the Bishop of Exeter.

The Duke of Gordon presented a petition from one of the Royal Burghs of Scotland against Reform.

On the motion of Earl Mansfield, it was resolved that Lord Shaftesbury do take the chair, when the House went into a Committee on a Bill, the name of which we could not learn.

The Earl of Mansfield said it was quite evident for what purpose they were now assembled.

The Duke of Richmond rose to speak to order. He would move the standing order of the House, that Peers should take their places, as he saw a noble Earl seated near a junior Baron.

The Lord Chancellor then left the Woolsack, and withdrew into the room behind, in which he was to receive His Majesty.

Lord Lyndhurst said the noble Duke was in error. (Here the clamour from the Barons' bench, near the bar, was so great that we could not catch a word.)

The Duke of Richmond rose to order. The noble and learned Baron had used offensive language.

The Marquis of Londonderry rose to order, and said it was a miserable shift to prevent persons from expressing their opinions on this *coup d'etat* (Cheers and laughter from the Ministerial benches.) If the noble Duke wished to put himself at the head of this *coup d'etat*, his object was to prevent the expression of their opinions.

The Marquis of Clanricarde.—Is this to order? (Clamours, mixed with cheers, and cries for Lord Wharncliffe, and the order of the day.)

Lord Wharncliffe moved the order of the day, that an address be presented to His Majesty not to dissolve the Parliament under the present state of excitement both in England and Ireland.

The Lord Chancellor at this moment entered the House, and immediately addressing, it said, with great emphasis,—"I never yet heard that the Crown ought not to dissolve Parliament whenever it thought fit, particularly at a moment when the House of Commons had thought fit to take the extreme and unprecedented step of refusing supplies." (Loud cries of "hear, hear," and "the King, the King," whose arrival was announced by the loud shouts of the people outside the House, and the firing of the minute guns in the Park Immense confusion, and the Lord Chancellor immediately left the House to meet the King before his entering to take his seat on the throne.)

The Earl of Shaftesbury having been again called to the Chair,

Lord Mansfield had heard from the Noble Lord, that it was the undoubted right of the Crown to dissolve Parliament, when the other House of Parliament had taken what he called, perhaps from his ignorance of our history, the unprecedented step of stopping the supplies. They stood in the most awful situation; he accused Ministers of weakness, of conspiring against the safety of the State by making the King a party to his own destruction. —(Hear, hear.)—He had not expressed his opinion on the Reform Bill, because he thought it would have never come to this House, but that it would have closed the number of their abortive plans—the most abortive ever attempted by an incapable ministry.—(Hear, hear). What did the petitions on their Lordships' table pray for? Was it a dissolution of Parliament? No, a reformed Parliament was what they wanted. The reduction of taxation, of the army, the appropriation of Church property to the use of the state; they also demanded universal suffrage and the vote by ballot. He (Lord Mansfield) had, he rejoiced to think, advised His Majesty on this important subject; he stated to the King that if he gave his assent to a dissolution for the sake of this Bill, it was a measure so pregnant with danger that he was certain that an attack would be made on the credit of the country; first on the privileges and then on the existence of this House, and lastly on the privileges of the Crown itself (hear); privileges which were inseparably connected with the happiness of the people. (Hear.) He rejoiced that he had spoken in a time of great clamour.

Here the cries of "The King, the King, the King," were heard, and that instant the large doors were thrown open on the right hand side of the Throne and silence having been instantly obtained, his Majesty, accompanied by his attendants, entered the House. His Majesty mounted the Throne with a firm step, and immediately bowed to those on the right and left, saying he begged their Lordships to be seated. His Majesty was surrounded by a numerous body of the Royal Household; he looked remarkably well, and wore beneath the royal robes the uniform of an Admiral.

His Majesty took his seat on the throne, wearing the crown and sceptre.

The Commons were summoned to attend at the bar, preceded by Sir Thomas Tyrwhitt and the Speaker. About 100 Members were in attendance in the small space below the bar. They rushed in so tumultuously that the Speaker was twice or thrice obliged to call them to order.

The Speaker on reaching the bar brought up the Civil List Bill and several others, prefacing his doing so with a brief address to the King. The Royal assent was given in the customary manner to these bills.

The sight at this moment was most imposing;—the three estates of the realm, on perhaps the most important occasion in the history of the country. It was half past three before this preliminary business was gone through.

His Majesty then read in a firm tone of voice the following

SPEECH FROM THE THRONE.

"*My Lords and Gentlemen*,—I have come to meet you for the purpose of Proroguing this Parliament, with a view to its immediate Dissolution.

"I have been induced to resort to this measure, for the purpose of ascertaining the sense of my people, in the way in which it can be most constitutionally and authentically expressed, on the expediency of making such changes in the representation as circumstances may appear to require, and which may be founded on the acknowledged principles of the Constitution, and may tend at once to uphold the just rights and prerogatives of the Crown, and to give security to the liberties of my people.

"*Gentlemen of the House of Commons*,—I thank you for the provision which you have made for the maintenance of the honour and dignity of the Crown; and I offer you my special acknowledgments for the arrangements you have made for the state and comfort of my Royal Consort.

"I have also to thank you for the supplies which you have furnished for the public service, and I have observed with satisfaction that you have endeavoured to introduce the strictest economy in every branch of that service, and I trust that the attention of the new Parliament which I shall forthwith direct to be called, will be applied unceasingly to that important subject.

"*My Lords and Gentlemen*,—I am happy to inform you that the friendly intercourse which subsists between myself and Foreign Powers affords the best hope of the continuance of peace—to preserve which my most anxious endeavours shall be constantly directed.

"*My Lords and Gentlemen*,—In resolving to have recourse to the sense of my people, in the present circumstances of the country, I have been influenced only by a paternal anxiety for the contentment and happiness of my subjects—to promote which I rely confidently on your continued and zealous assistance.

"My pleasure is, that this Parliament be prorogued till Tuesday, the 10th of May."

NEGRO SLAVERY.

(*Courier, April* 16, 1831.)

Mr. F. Buxton then rose to bring forward the motion of which he had given notice, on the subject of slavery, and in so doing, he begged in the first instance to be allowed most sincerely to declare that he was actuated by no feelings of hostility to the West India interests, nor did he mean to cast any personal reproach on that body; for he was aware that they were entangled in a system, and, as respected some of them, not from their own choice, from which they could not easily escape. Far from wishing to cast any reproach on them, as being persons destitute of the ordinary feelings of humanity, he knew that many of them were gentlemen of as much honour, intelligence, and in their nature as generous and humane, as any in that house. They saw the evils of the system as clearly as any person, and would willingly assist in any measure for the extinction of slavery short of ruin to themselves and beggary to their families, and therefore his reproach should not be uttered against them, but against the system to which they unfortunately belonged; and whatever he might state, he should endeavour to say with as little pain as possible to their feelings. It was a complaint very frequently made by the West Indians, that the advocates for the abolition of slavery took up some single act, and from that act inferred general and universal oppression and cruelty. That was not, however, the argument which he meant to use. He declined making any reference to individual cases, though, where he so disposed, he could have abundance of them; and if Hon. Gentlemen would take the trouble to read the papers presented within a few days to the House, they would there find cases which would excite their astonishment and disapprobation.—He would also disclaim the very legitimate use of that important and instructive fact, that whenever any act of enormity was committed against a slave, there was hardly an instance on record of the white community not making common cause with the criminal, and rendering the act, by vindicating it, their own. And though it might be most fairly and strictly alleged against a system of slavery, that it was prolific of such crimes (for though they were committed in all countries, they were most frequent in those where slavery existed), yet not on that circumstance, nor on the repeated occurrence of those acts of enormity, nor on the fact that the West Indians vindicated and approved of them, did he mean to rest his case. His case was this,—that the whole slave population was in misery—that the negroes were physically and mortally wretched—that slavery as it existed in our own time, and in our Colonies, was a system baneful to man, his happiness, welfare, temporal advancement; and that slavery ought, therefore, to be abolished as soon as that could be done with safety. That was a proposition which he meant to urge. It could not be concealed that there were great difficulties in the way of arriving at the real truth in regard to the condition of the negroes. One class of witnesses—the West Indians—said that the state of the slaves was one of great and surprising happiness, and asserted that though there might be some theoretical difficulties in the system, they were but few, and were much more than compensated by its positive and practical blessings. Witnesses, credible and important, were not wanting on the other side, who declared that the theoretical difficulties of slavery were not its least difficulties; but that in point of fact they were not to be compared with its positive and practical evils; and that in one country at the present time, which was believed to be in a condition of great improvement, the state of the negroes was the last degree of moral abasement and physical wretchedness.

Such being the conflicting nature of the evidence on the subject, the House must admit that it would be desirable to arrive at some full, fair, and equivocal test by which the real condition of the negroes could be resolved. That test was—and he called the attention of the House to the point—the rate at which the population in the West Indies in a state of slavery had increased or decreased. He believed the doctrine would be admitted by all parties, that under any circumstances save those of extreme misery, population must increase. That was the law of nature, confirmed by the experience of mankind. Any population in a state of happiness must go on increasing, unless its increase was prevented by great convulsions, wars, pestilence, or famine. He wished the House to fix its attention on this test; which he presumed would be acceptable to the Hon. Member opposite (Mr. K. Douglas), and those who acted with him. Their complaint was, that they could not gain attention to their case in this country—that they found it difficult to get a hearing as to the merits of slavery among the people of this country. Nothing, then, could be more advantageous to them than that some test might be taken, the least striking to the vulgar which could not be comprehended by the unthinking, but only by persons of thoughtful and cultivated habits. Such was the test to which he wished to refer. If the West Indians wished to prove that the administration of any particular estate had been merciful, they referred to the increase of population which had taken place upon it, as the best, if not the only, demonstration of which the case admitted. It had been said that the strength of his (Mr. Buxton's) case consisted in popular excitement: but he was ready to appeal to a test which was purely rational, and did not admit of any statements which might be looked upon in the light of arguments *ad captandum*—he meant the population returns. There were in the West Indies twenty British colonies; in four no sugar was grown, and he should leave them out of this calculation, as he should only speak of the mortality among the slaves in those colonies where sugar was grown. There was another colony, which he would omit, because a very small quantity of sugar was there cultivated; and he would likewise except the Mauritius, because, though mortality in that colony was considerable, he had not been able to obtain all the necessary information respecting it. Then the fourteen colonies remained; and the question was, had the population of those fourteen colonies increased as it ought to have done? The fact was that the population had not so increased, nor had it remained stationary, but it had decreased at a rate so rapid as to

surprise him, and which, he was sure, would astonish the House. In the last ten years the whole population of the slaves in the foreign colonies had been decreased by 45,000 persons. He perceived that the Hon. Gentleman opposite (Mr. Douglas) shook his head at this statement; all he could say was, that it was taken from the documents of the West Indians, which had been produced and sworn to by themselves. He was perfectly ready to admit, that if he did not prove that a great decrease in the population had taken place, he should prove nothing. Now what was the case with respect to the Island of Tobago? That was a colony, in which, ten years ago, the females exceeded the males, and in which the Hon. Member for Dumfries (Mr. K. Douglas) had assured the House, in many speeches, that the treatment of the slaves was in the highest degree merciful. The slave population of Tobago was in 1819, 15,470. To that number he would add imports 177, and from it deduct the exports 27, and the manumissions 172, which would leave the population in 1819 at 15,448. The population in 1829 was 12,560, showing a decrease of 2,892 persons, or one-sixth of the whole population.

He was aware that this mode of treating the subject was not a very attractive one. He was adducing dry, dull, arithmetical proof; he made no appeal to the passions or prejudices of any one, but he thought it best to bring forward what might be called an arithmetical proof of the destructive influence of the slave system. He had already shown that the mortality among the negroes in any one single island, in the course of ten years, was not less than to the amount of 2,892 persons. This rate of decrease would soon sweep away the inhabitants of Tobago, and ultimately exterminate the whole negro race. He did not make this statement with the view of throwing any reflection on the planters of Tobago. He believeth that, in point of fact, the administration of the island was merciful. But the more the character of the planters was raised, the lower was sunk and depressed the system; for it was a fact sworn to by the planters themselves, that, notwithstanding their merciful conduct, one-sixth of the whole population had perished—not murdered by the planters, but murdered by the system. There was no instance, he was ready to admit, of unnecessary oppression; but the system was shown to be so destructive to human life, that it ought to be abolished. In Demerara the slave population in 1817, taking into calculation the exports, imports, and manumissions, amounted to 83,372 persons; while in 1829, it only amounted to something above 62,000 persons, so that upwards of 13,000 persons had perished in the interval. In Trinidad the population in 1816 was 25,000 persons, and out of that number 6,000 had disappeared in the course of 12 years. Such was the rate of mortality in Trinidad which, if it existed in the most crowded city, would soon render it a desert—which would in the course of fifty years leave the metropolis of this empire without an inhabitant, and would, ere long, if it extended throughout the universe, remove every human being from the world. He had thus shown the House the decrease which had taken place in the slave population of three colonies—Tobago, Demerara, and Trinidad; into the latter of which, it is important to be known that a considerable illicit importation took place, as the Noble Lord (Howick) was well aware. If, then, the House allowed slavery to continue, they must go on determined to see the extinction of the whole slave population; and should they come at length to decide upon the abolition of slavery, they might find that there were no slaves left to be emancipated. The whole slave population of the three colonies he had mentioned was, ten years ago, upwards of 100,000, and the decrease which had taken place since, amounted to no less than 22,000. Ten years ago the population of the whole West India colonies was 650,000, while at present it was 605,000, making a diminution of 45,000 persons.

But he had as yet spoken only of the decrease of the population, and had not said a word of the increase which ought to have taken place. It was the law of nature that population should increase, and that was found to prevail in all countries not slave countries, and where the population was not destroyed by great convulsions. In order to avoid the confusion which might arise, from comparing black people with white, rich soils with poor, hot climates with cold, he would take into consideration the same country which he had already mentioned, the same people, and the same period of time; and if he did not prove that a great increase had taken place among the negroes being free, he admitted he should prove nothing.

He had already spoken of the decrease of the negroes being slaves, and he would now state the increase of the negroes when free. The free population of blacks in Demerara was 2,000 persons, in 1824, 4,700, making an increase of about 1,700 persons. Deducing from that number the manumissions, the increase would be 4282. Thus where there were 1,000 black freemen twenty-five years ago, there was now about 2,000, and in Trinidad an increase had taken place in a similar proportion. He had, therefore, shown that there was a uniform increase of blacks being free, and a uniform decrease of blacks being slaves. Hayti furnished another illustration of his argument; for, during the time slavery existed in that country, it could not keep up its numbers, as appeared on the face of official documents. In the last ten years of the peaceable possession of the colony by the French 150,000 negroes were imported. That was a fact which proved that the population had decreased. In 1804 the French abandoned Hayti, at which time the population amounted to 423,000 persons, and 20 years afterwards it amounted to 935,000 persons; showing that a great increase in the population took place when the country was free. The same was the case in Trinidad and Demerara and everywhere else. [Mr. Keith Douglas inquired how the case stood with respect to Barbadoes?] Mr. Buxton said he did not think that much reliance ought to be placed on the case of Barbadoes, because there was not much sugar grown there in proportion to the population. Trinidad possessed a less amount of population, and yet grew a larger quantity of sugar. With respect to Hayti, it might be said that there was the greatest degree of demoralization prevailing in that country, that there was no commerce, no industry, and no civilization. He would admit all that for the sake of argument, because it only went to establish the case he was endeavouring to make out. Such a state of things would operate in some degree to diminish population, and yet he had shown, that in spite of these disadvantageous circumstances, Hayti, when free, had increased its population to a large amount. To what cause but to the system of slavery could the decrease which had taken place in the population of the West India colonies be attributed? Ten years ago the population was 605,000 persons, and since then, instead of increasing, it had diminished by 45,000 persons. This was an effect contrary to the universal law of nature; and the question was, what was the cause of it? It could not be said to be the disproportion of the sexes, because the number of females exceeded the number of males in the fourteen colonies. The number of male slaves was 295,000, and of the female slaves 310,930, therefore the disproportion of the sexes was not the cause of the decrease. Neither had there been war, pestilence, nor famine, to thin the people; but, on the contrary, the free blacks had increased during the same time in which the blacks in slavery had decreased. The only conclusion then left was, that the diminution in the number of slaves was owing to the state of slavery in which they lived. In other places the law of nature, and the principle of increase was found too strong for counteracting circumstances; but then in those places liberty existed. In this country the law of nature was too strong for the demoralizing habits of the lower classes. In Hayti it triumphed over inhuman war, and the population there had doubled during the last twenty years. The law of nature, however, yielded in the sugar colonies. Amongst free negroes, even under the most unfavorable circumstances, the population had increased. Just change one circumstance,—let everything else remain precisely as at present, but let the labour be performed by slaves instead of freemen, and the dreadful result which occurred in our own colonies would follow in all other places. It was forced labour, and nothing else, which caused the population in the sugar colonies. The fatal influence of this circumstance did not extend to the children of slaves up to a certain time. Of the children of slaves very nearly the right proportion was born. Up to ten years of age the proper proportion of them lived. They then entered the sugar grounds, and then the work of death began. The whole weight of the system fell upon the field slaves alone. He thought he had given sufficient proof that the forced labour was the evil to be corrected. (Hear.) He now came to another very important point. How was the cultivation of sugar so destructive to human life? a West India planter of 20 years' standing, and who was a very respectable man for aught he knew, gave evidence before a committee which was appointed by himself (Mr. B.) and his friends. This gentleman, whose name was Mitchell, whom the Hon. Member opposite could not object to. Mr. Mitchell being asked whether free negroes would produce sugar, replied, "No; not if they be expected to work as slaves do for 16 or 18 hours a day. If they be required to work only 12 hours, they will do that." The fact was, that a whip extorted from the slaves a degree of physical exertion which the human constitution could not support. The basis of every sort of slavery was into a and unrequited toil. He did not fairly towards his opponents. He did not say that es died from the whip. Some of his friends out of doors been in the habit of saying that slaves perished under the . It was no such thing. The slaves did not perish from whip, but from the labour which the whip, and the appreion from the whip, extorted from them. He would not de to any particular cases of cruelty, though terrible accounts had been received in England within this day or two. The whip, however, was not the cause in reality,—it was extreme toil. It was said that the negroes did more work than the freemen who received wages. That was not the fact. They worked more hours, it was true, than free labourers, but they went to work with less heart, less energy, less life. Their bodies were not sustained by their minds. They knew no such thing as hope. They worked without wages, under the sickening certainty that neither themselves nor their families would benefit by their exertions. (Hear, hear.) He wished the question to be argued fairly. There was no need for exaggeration; the case was bad enough without. He would therefore admit that the negroes were not flogged unnecessarily. Still, however, punishments in the West India colonies with a frequency which would not be believed if he did not state the fact on the sworn authority of his opponents. In Trinidad, which was an ameliorated colony, a record of punishments was kept, which of course had a tendency to check punishments. He found from this record, that in Trinidad 10,131 punishments had been inflicted in two years. In Demerara 20,000 cases of punishment occurred in the same period. Many Members of that House anticipated beneficial results from the ameliorating measures adopted in some of the colonies. He was not of that number. These punishments were inflicted in ameliorated colonies. He did not wish to excite horror by the mention of these punishments, but he really did think it indicated an abominable system, that 20,000 punishments, each averaging 20 lashes, should take place in so short a period.

This terrible lashing and scourging extorted from the goaded negroes a degree of labour which they were totally unable to sustain. It was this system, which he believed to be absolutely necessary to a state of slavery, that had destroyed 15,000 persons in the last ten years. The work of death had gone on secretly and quietly, but with certainty. If it appeared to any persons that he had been obstinate in presenting this question upon the consideration of the House, he could assure them that he did so from no hostility to the West Indians. He entertained no personal feelings of any kind, but acted from a sincere conviction that the case was one which demanded the immediate attention of the Government. Entertaining these feelings, he hoped it would appear that the resolution which he was about to propose was as temperate and moderate as could be expected. He was no friend to what were called ameliorating measures. If they could effect good, they would not effect it in sufficient time.—He held the system of slavery to be a crime of the deepest die, and he would deal with it as crime ought to be dealt with. He would not ameliorate; he would not cut off the most offensive parts of the system, but would destroy it altogether. (Hear.) He was aware that there were many obstacles in the way of the decision of this question. The greatest of these obstacles were considerations of property. It was said that property ought to be protected—that we should deal gently with vested rights. He besought the House to consider how tenderly they had dealt with these vested rights. During the last ten years they had sacrificed to them 45,000 innocent men. Was such a system allowed to be allowed to go on? Property ought to be protected, but not at the cost of crime. There were greater considerations than those of property—and one was the lives of innocent men—which Parliament was bound to protect, however the system which destroyed them might be of advantage to particular classes. He had, he feared, but feebly performed the duty which he had undertaken, and would now conclude by the following resolution:—"That in the resolutions of the 15th of May, 1823, the House distinctly recognised it to be their solemn duty to take measures for the abolition of slavery in the British Colonies; that in the eight years which have since elapsed the colonial assemblies have not taken measures to carry the resolutions of the House into effect; that deeply impressed with a sense of the impropriety, inhumanity, and injustice of colonial slavery, this House will proceed to consider of and adopt the best means of effecting its abolition throughout the British dominions." (Hear, hear.)

(To be continued in our following Number.)

(*Extract from the "Times" of 6th May*, 1831.)

AMERICAN MISSIONARIES.

(*From the New York Daily Sentinel, March* 25.)

NECESSARY INFORMATION.—The following *talk* of some Indians of the Seneca tribe was published a few days ago in the *Washington Globe*. We recommend it to the special attention of those who honestly believe that it is more necessary to raise money, by every possible device, for sending missionaries to administer to the supposed spiritual necessities of the "poor Indians," than to supply the temporal wants of the needy nearer home:—

AN INDIAN TALK.

Washington City, March 5.

We, the Chiefs and Sachems of the Seneca nation of Indians at Sandusky, Ohio, have often heard of the goodness of our white brothers and sisters in the United States, and that they have given and sent many presents of money, cloth, and clothing to us, to relieve the distress of our women and children. We thank them for their charity and good will; but we solemnly say to them, that we have never received from them a cent of money nor any cloth nor clothing.

Brothers and Sisters,—We speak the truth to you as it is given to us by the great Spirit, in whom we trust and believe, and wish you to listen to us that you may no longer be in the dark. We hear that the collections which have often been in all your churches for us, have been entrusted to the Missionaries, whom we call Black-coats, to present us.

Brothers and Sisters,—We ask you all in the name of the good Spirit, in whom red and white men believe, not to send any thing to be given to us by the black-coats.

Brothers and Sisters,—We ask you to hear what we say, for it is true. We have found the black-coats treacherous, and they deceive us. They come among us and ask us to give them our property for saving our souls after we die. We do not like it, for they know no more about the next world than we do. We think the great Spirit will save our souls, and the black-coats cannot.

Brothers and Sisters,—How can we have confidence in men who deceive both you and us? We feel friendship and affection for you, and we know that you feel the same for us. We wish you to know the truth, and we tell it to you. If you send us any more presents, we hope you will send them by honest men, who do not pretend to so much goodness.

Christian Brothers and Sisters,—We, the Red Children of Nawoneti, whom we call the great and good Spirit, who is present every where, now give you a talk which we hope will be long remembered by you all. Do not be deceived by the black-coats. We believe they are sent out by the bad spirit to make talk to us. If the good Spirit had sent them out, they would have given us your presents, and their talk would have made us better; but their talk do us no good, and we hear nothing of the presents you send us.

Brothers and Sisters,—The good Spirit has but one big book; the bad Spirit has many, very many books, which his white children use to deceive one another, and blind one another's eyes. The great Spirit has, ever since the world was made, and the grass grew, laid his big book open to all men of whatever colour they may have been, and this book tells the truth to all, and deceives no man.

Brothers and Sisters,—We do not worship the good Spirit as you do, but our belief in him and our worship are sincere, and we think it acceptable to him. You do not think so. If we should send out our teachers of our religion to you, you would not believe them. It is contrary to your belief, but you black-coats say that we must believe yours. You have your own teachers, let us have ours. We are grateful for your kindness. We should be glad to have you send persons to us to learn us how to plough, and sow, and reap, and teach us all the art of agriculture. This would make us happy—but the black-coats cannot.

Brothers and Sisters,—This is the truth that you have not known before. We are your friends, and wish you may not be deceived any longer

his
CAPTAIN GOOD ✕ HUNTER,
mark.
HARD ✕ HICKORY,
BORNSTICK, ✕
SENECA ✕ STEEL,
SMALL CHORD ✕ SPICER,
GEORE ✕ HERRING.

Every body condemns punning; but every body likes it now and then, except the dull dogs who never make a pun, and who repeat the hereditary objection to that sort of humour. Now we have been amused this week—

1. By hearing the Court of Chancery, with Lord Brougham and Vaux presiding, designated as *Vaux-hall*.

2. A gentleman, in Piccadilly, attempting to raise another gentleman who had fallen, overcome with wine, said—"I don't know what to do with him; I cannot get him to give an account of himself!" "How can you (observed a looker on) expect an account from a man who has lost his balance?"

3 "The deuce is in these incendiaries," said a pseudo punster; "here they are destroying pease-stacks; why don't they get rid of all taxes?" This deplorable attempt, however, brought out a fair hit from a professor:—"Rather," rejoined he, seeing their hostility to the church and tithes, "I marvel that instead of burning *hay-ricks*, they don't burn *bishop-ricks?*"—*Literary Gazette.*

Wrecked *CANDIAN.*

TO-MORROW AFTERNOON SATURDAY, the 30th instant, at 3 o'Clock, a Sale will be held by the Undersigned, at their House, No. 64, Bree-street, of the following Goods saved from the above Wreck, viz:—

80 Hogsheads Claret, Claret in Cases, Brandy Fruits, Liqueurs, Pickles, Perfumery, Books, Paper, Sails, Rigging, Empty Casks, Fire-wood, Canvass, Champagne, &c.

T. & J. SINCLAIR.

FATTENED PIGS.

ON MONDAY the 1st of August Next Two fattened Pigs will be brought for Sale at the Town-market.

PUBLIC SALE AT STELLENBOSCH.

THE Sale of the Effects of the late Mrs. the Widow JOHANNES WEGE, Advertised to be held on the 20th instant, will not take place on that day, but will be held on TUESDAY, the 2d of August next, when will be put up and sold, the whole of her Estate, consisting of a House and Premises, situate near the Church, in the best situation in the Village; also a House and Premises, situate in Plain-street, well adapted for a Retail Shop, or other such purposes; Household Furniture, consisting of Tables an Chairs, Mirrors, Window Curtains, Bedsteads and Bedding; brass, copper, pewter, glass, and Crockeryware; plate, and plated Ware, Culinary and other Articles too numerous to be inserted, and also the following Slaves, viz:—

Scipio, of Mosambique, 50 years of age Cook,
Thomas, of this Colony, 20 ditto, Housboy,
(1) *Lea*, of Batavia, 60 ditto, Washerwoman,
(1) *Philida*, of Momsambique, 65 ditto, Cook,
Eva, of this Colony, 46 ditto, Housemaid, with her children,
(2) *Philida*, of this Colony 17 ditto, and *Spasie*, born the 16th December, 1822.
Malatie, of this Colony, 40 ditto, Housemaid, with her children, *Lena*, born the 20th December, 1816, *William*, born 15th January, 1823, *Eva*, (2), born 17th February, 1825, and *Matthews*, born 18th July, 1820,
Rachel, of this Colony, 23 ditto, Housemaid, with her child *Rebecca*, born the 10th October, 1827.
Delphina, of this Colony, 21 ditto, Housemaid, with her child *Michiel*, born 17th April, 1829,
Sara, of this Colony, 17 ditto, Housemaid.

On the same day will also be sold for account of the Estate of the late Mr. PHILIPPUS ALBERTUS MYBURGH, Gs., some articles belonging to that Estate, amongst which are a Chaise Harness for a pair of Coach Horses, a new covered Cart, two stout and good Chaise Horses, two Saddle Horses, a new Piano Fortes, an excellent House Clock, a good Barometer, some excellent Books, a share in a House situate at Hottentots' Holland Strand, two Shares in two Boats, Household Furniture, Casks of various sorts, superior old Wines; and a Slave Boy, named August, about 13 years of age.

☞ The Conditions of Sale will be very advantageous.

F. G. MYBURGH,
G. A. MADER, } Executors.

Stellenbosch, July 9, 1831.

STOLEN from the wreck of brig *Vine*, on Sunday Morning the 17th instant, a Canvas Bag containing two blue dress Coats, one blue frock ditto, six black silk Waistcoats, six linen Shirts (marked B. W.) two pairs of blue Flushing Trowsers, one ditto Jacket, and a quantity of Handkerchiefs; also, a Pocket Book, containing several Papers. Any Person giving information at the Office of this Paper, which may lead to the detection of the Thief, will be liberally rewarded.

TEN RIX-DOLLARS REWARD.

ABSCONDED since February last, a Slave Boy named *Benkis*, of Mosambique, the property of Mr. R. H. MYBURGH, of Klapmuts, he is of a stout make and middling size, between 30 and 40 years of age; was lately seen in Cape Town, and it is supposed that he hires himself out as an apprentice.—Whoever will lodge the above boy in one of His Majesty's Prisons, or bring him to his Master, will receive the above reward.

ORGANIST WANTED.

ANY Person feeling disposed to undertake the Office of Organist to the Church at the Paarl is requested to address himself to Mr. FREDRIK BERNHARDIE, at the aforesaid Village, where inquiry is to be made concerning the terms of the Contract.

Paarl, July 26, 1831.

WANTED,

A SITUATION for a few Months, as Warehouseman, or to manage a Retail Store, by a middle-aged steady Man, who has been employed for some years past in that capacity in Cape Town. References as to character and capability can be given. Any application addressed to I. D., at the Office of this Paper, will be attended to.

WANTED

IN "DE ZUID-AFRIKAAN" Printing Department, a few Apprentices.

NOTICE.

ALL persons claiming upon ARNOLDUS MAURITIUS MARAIS, of the Paarl, now Insolvent, on account of Public Sales held by him as Auctioneer on their account (not being already satisfied either in Cash, or by Bond, Bill, Acceptance, or otherwise), are desired to call upon the first Undersigned at his Office, No. 20, Strand-street, from Thursday the 4th, until Thursday the 18th of next month, between the hours of Eleven and One, A.M. in order to receive such Vendue Notes and Acceptances as are still found in his Estate arising from such Sales, upon payment of the Government and Auctioneer's per Centage, in as far as the same shall be found still to be due upon such Vendue Rolls.

F. GODF. WATERMEYER, } Joint
J. G. STEYTLER, G. son, } Trustees.

FOR ALGOA BAY,

THE fine fast-sailing Schooner *Kate*, THOMAS LONG, Master; this Vessel having nearly the whole of her Cargo engaged, will be dispatched without delay.—For particulars of Freight or Passage, apply to Mr. JAMES SMITH, Castle-street.

INFANT SCHOOLS.

THE South African Infant School Committee, beg to inform the Friends of the Institution, that a Sermon will be preached on SUNDAY Morning, the 7th of August next, on behalf of its Funds, by the Rev. J. H. von MANGER, in the Dutch Reformed Church.

At the close of the Service, a Collection will be made at the Doors.

J. H. TREDGOLD, Secretary.

☞ The Committee, with a view of qualifying teachers for the superintendence of new Schools, would be willing to sanction the attendance of any young female at the Upper School, under the direction of Miss Lyndall, upon application to the Secretary of the Institution, and upon satisfactory references.

Cape Town, July 27, 1831.

THE Sale of Ribbons, and other Fine Goods, so frequently postponed on account of the weather, will be held on MONDAY MORNING, the 1st August, *without reserve*, to close accounts, at the Stores of

S. B. VENNING.

Shortmarket-street.

J. P. DE VILLIERS, will continue his Sale in his Garden-Werkers Lust, TO-MORROW Afternoon, at one o'clock, very old Cape Wine of various qualities, as well bottled as by the Half-aum; superior Brandy, empty Pipes, half and quarter Pipes, Half-aums, new Hoops, Corks, Corn-sacks, two patent Combuises, with Steem Engines; superior pleasure Wagon on Springs, for six persons, which is the easiest in this Colony, and two coach Horses, which are also saddle horses, the whole well worthy the attention of purchasers.

☞ Refreshment will be given to Purchasers.

ESTATE OF THE LATE MRS. ALLEMAN.

THE Undersigned being qualified by the Heirs of the late Mr. CATHARINA VAN NUNOP, Widow of the late Mr. ROLOFF SIEGFRIED ALLEMAN, will sell by Public Sale, on THURSDAY, the 11th of August next, the whole of the Estate, consisting in

A House and Premises, situate in Table Valley, in Pepper-street, with a small Garden behind it; also, the following Slaves:—

Aron, of Mozambique, Shoemaker,	45	years,
Michiel, this Colony, Baker,	16	—
Rosa, Bougies, Housemaid,	65	—
Silvia, Mozambique, ditto,	45	—
Delie, this Colony ditto,	51	—
with her Children, *Adonis*, this Colony,	14	—
and *Hendrik*, ditto,	12	—
Philida, this Colony,	19	—
with her Child, *Saayer*, ditto,	11	—
Maladie, this Colony,	23	—
Sara, ditto,	21	—
Carolina, ditto,	18	—

Also, a House Clock, Mirrors with gilt Frames; a Mahogany Sofa and eight Chairs with Horse-hair Seats; Chest with Drawers, Closets, Tables, Chairs, and various other Moveables, Kttchen Utensils, &c.

All Persons having any Claim on the above Estate, are requested to send it in to the Dwellinghouse of the Undersigned, within the next 6 weeks; and those indebted to the said Estate, are requested to discharge the same within a month from this date.

Cape Town, July 27, 1831. G. H. MAASDORP.

☞ D. J. ASPELING, Sen. will also cause to be sold at the above Sale, on very favorable terms, certain Store and Premises in a depreciated state, also situate in Peper-street.

PLOTS OF GROUND FOR SALE AT GRAAF-REINET.

MR. G. M. MARITZ, in his capacity as assumed Executor in the Estate of the late GEORGE FREDRIK WERNER, will sell, by Public Sale, on SATURDAY, the 3d of September next, to the Highest Bidder, 3 dry Erven, situate on the Market-square of this Village. The above Erven are situate in the best part of this Village, principally for commerce, the more so as a Market House has been built lately in front of the Erven that will be sold. The conditions of Sale will be made very favorable to the Purchasers.

J. G. BROEKHUIZEN,
Auctioneer.

Vendue-office, Graaff-Reinet.

NOTICE,

TO SHIPWRIGHTS AND OTHERS,

CAPTAIN DIOGO CANDIDO MARTENS, commanding the Brasilian Ship "Conde de Sougel," requires a Vessel to heave the said Ship down in Simon's Bay, Sheathing Coppers, and Carpenters' work, together with sundry Masts, Sails, and Stores, particulars of which may be ascertained from a specification formed on the Surveyor's Report, to be seen at the Counting-house of the Undersigned, where Tenders will be received until Twelve o'Clock on Wednesday, the 3d of August.

THOMSON, WATSON, & Co., Agents.

HARPS FOR SALE.

THE Undersigned has imported the above Article, and can with confidence, offer them for Sale at prices much lower than they could be procured for in London. They were selected by a Professional Gentleman, can be guaranteed, and are worthy of the public notice.

59, Long-street. F. LOGIER.

PUBLIC SALES OF CATTLE, &c.

SALE OF CATTLE.

THE Undersigned will hold a Public Sale on THURSDAY, the 4th of August next, at the Place of Mr. JAN UYS, Pompoenekraal, of 100 head of Cattle, consisting of draught and slaughter Oxen and slaughter Cows, all in a superior condition.

A. J. ENSLIN.

NOTICE.

ON SATURDAY, the 13th of August Next, the Undersigned will hold a Sale at the Place of Mr. G. MOCKE, at Pompoenekraal, of 100 slaughter and draught Oxen, and 50 Cows, well worthy the attention of Purchasers.

C. J. OLIVIER, Sen.

Cape Town, July 19, 1831.

THE SIXTH NUMBER

OF THE

SOUTH AFRICAN CHRISTIAN RECORDER

IN ENGLISH,

Will be Published on the 2d of August.

SALE AT THE PAARL,

Under the Insolvent Estate of JAN DE VILLIERS, ISAAC SON, *of Drakenstein, Wine Farmer.*

THE Trustees of the Insolvent Estate of the said VILLIERS, Is. will sell by Public Auction, on TUESDAY Morning, the 9th of August next, at 10 o'Clock precisely, at the Dwelling-house of Mr. DANIEL ROSSOUW, in the Paarl, the whole of the above Insolvent Estate, consisting of one bullock Wagon, with its "*Wynbak*," one open Cart, two Harnesses, two Horses, Tables, Chairs, Bedsteade Bedding, one Kneadingtrough, Crockeryware, and Kitchen Utensils, &c. &c.; As also the following Slaves, viz.

Dinis, of Madagascar, Labourer, about	64	years,
Onerwagt, of Mozambique Herdsman,	49	—
Present, ditto, Labourer,	39	—
(1) *November*, of this Colony, ditto,	49	—
(1) *Pamela*, ditto, Housemaid,	41	—
with her Children, (2) *November*,	10	—
and *Catryn*,	5	—
Candaas, of this Colony,	20	—
with her Children, (3) *Pamela*,	5	—
and (3) *November*,	2	—
Tercia, of Mozambique, Cookmaid,	39	—

☞ Application will be made to the Creditors, to have the money for which the above Slaves are Mortgaged left at Interest.

A. P. HIEBNER, } Joint
C. C. DE VILLIERS, } Trustees.

Paarl, 20th July, 1831.

SHIPPING INTELLIGENCE.

Mail is open for England by the 'Eclipse,' and will be closed this Afternoon at 3 o'clock.

A Mail is open for Batavia, by the 'Lady Gordon,' and will be closed to-Morrow at 3 o'clock.

ARRIVALS IN TABLE BAY.

July 23.—Courier, brig, J. Todd, from Liverpool April 28, to this port. Cargo sundries.—Brings a few loose letters.

23.—Eclipse, Bark, E. Davis, from Algoa Bay, July 8, to this port. Cargo sundries.—Passengers, Lieut. Armstrong, 1 Sergeant, and 9 rank and file in charge of 13 Convicts, Mr. Tennant, and Miss Ross.

24.—Ligonier, cutter, T. Tyler, from Breede River July 11, to this port. Cargo grain.

24.—Kate, schooner, J. Weatherhead, from Mauritius June 18, to this port. Cargo sugar.—Passenger, Mrs. Ebden.

25.—Diamond, brig, G. W. Clark, from St. Helena July 4, to this port. In ballast.—Passengers, Mr. Britton and Mr. Dixon.

The Fergusson and Scott, arrived at St. Helena 1st July.

26.—Robert, ship, J. Witton, from Bombay, May 23, to London. Cargo general.—Passenger, Capt. Clifford.—Put in for refreshments.

10 Days ago spoke the Cæsar, from London, full of passengers, to the Eastward of Cape Lagullas.

27.—Flamingo, schooner, T. Scorey, from Algoa Bay 20th July, to this port. Cargo Colonial produce.—Passengers, Mr. Alcock and 5 Artillery men.

ARRIVAL IN SIMON'S BAY.

July 22.—Rapid, schooner, J. Ross, from Angra Pequena July 16, from sealing. Cargo 10 tons of oil.—Put in for refreshments.

23.—Conde de Sousel, Brazilian ship, D. T. Martins, from Mauritius May 21, to Rio. Cargo sundries.—Brings a small mail and a few loose letters.

23.—George IV., cutter, G. Hayden, from Algoa Bay June 10, to Table Bay. Cargo salt.

SAILED OUT OF TABLE BAY.

July 24.—Socrates, C. Duncan, to London.
25.—Conch, T. Cobern, to Madagascar.
26.—Terra Nova, to Algoa Bay.
27.—Robert, ship, J. Witton, to Bombay.

VESSELS IN TABLE BAY.

Ship—Lady Gordon.
Bark—Eclipse.
Brigs—Magnet, Courier, St. Helena, and Diamond.
Schooners—Flamingo and Kate,
Cutter—Ligonier.

VESSELS IN SIMON'S BAY.

H. M. S. Maidstone Badger, and Talbot.
Ship—Hero and Conde de Sousel.
Schooner—Rapid.
Cutter—George IV.

MARRIAGE.

In the English Church, Cape Town, Monday, July 25, by the Rev. George Hough, M.A.
Charles Dawson, to Margaret Donohoe.

CHRISTENINGS.

In the English Church, Cape Town, Sunday, July 24, by the Rev. George Hough, M.A.
A daughter of Mr John Anson, baptized Eleanor.
A daughter of Mr. William Black, baptized Mary Ann.

MARKT PRYZEN

Tot den 27 July 1831.

Aloe per pond	Aloes per pound	3 — 3½	St.
Amandelen, per 1,000.	Almonds, per 1,000	½ — 1	Rd.
Appelen, per lb.	Apples, per lb	4 — 7	St
Abrikozen, per ditto	Apricots, ditto	4 — 6	..
Aardappelen, per mud.	Potatoes, per muid	6½ — 10	Rd.
Azyn, per legger	Vinegar, per leag.	40 — 48	..
Balken, per stuk	Beams, each	7 — 8	..
Boonen per mud.	Beans, per muid	10½ — 12	..
Besjeswasch, per lb.	Berry Wax, per lb	15 — 20	St.
Boter, ditto	Butter, per lb:	11 — 22	..
Brandewyn, per legger	Brandy, p. leag	120 — 130	Rd.
Drooge Ossenhuiden.	Dry Ox Hides	5 — 9	..
—— Bokkevellen	—— Buck Skins	¼ — ¾	..
Erwten, per mud	Peas, per muid	12 — 13	..
Garst, ditto	Barley, per muid.	3½ — 4½	..
Hoenders per stuk	Hens, each	¼ — ½	..
Eenden en Makouwen	Ducks & Musc. do.	¼ — 1½	..
Ganzen, ditto	Geese, ditto	¼ — 1½	..
Kalkoenen, ditto	Turkeys, ditto	2 — 3	..
Houtskolen, per sak	Charcoal, p. sack	¾ — 1	..
Hooi, per 100 ponden	Hay, per 100 lbs.	2½ — 2¾	..
Honing, ditto	Honey, per lb.	20 — 22	St.
Haver, per mud	Oats, per muid	3 — 4	Rd.
Kaf, per 16 sakken	Chaff, p. 16 sacks	35 — 40	..
Kaazen, Kaap, per lb.	Cheese, Cape, p. lb.	12 — 21	St.
Kalk, schulpe, per ½ aam	Lime Shell, p. ½-aum	1½ — 2	Rd.
—— Steen	—— Stone ditto	½ — 1	..
Koorn, 10 Mudden	Wheat, 10 muids	90 — 120	..
Linzen, per mud	Lentil, per muid.	13½ — 14	..
Meel, fyn, per 100 lb.	Flour, fine, p. 100lb.	7 — 9	..
Melies, per mud	Maize, per muid	5 — 6	..
Olifantstanden pr. pond.	Elephants Teeth, lb.	1½ — 1¾	..
Okkernoten per 100.	Walnuts, per 100	15 — 18	St.
Peren, per pond	Pears, per lb.	3 — 7	..
Persiken, ditto	Peaches, ditto	2 — 5	..
Planken, pervoet	Planks, per foot	7 — 8	..
Rozynen, per pond.	Raisins, per lb.	3 — 5	..
Rogge, per mud	Rye, per muid	4½ — 5	Rd.
Stroo, per 16 zak.	Straw, p. 16 sacks	25 — 35	..
Tabak, per pond	Tobacco, per lb.	8 — 12	St.
Tyger, Leeuwen & Strius Vellen, per stuk	Lion, Tiger, & Ostrich Skins	3 — 5	Rd.
Uyen per mud	Onions, per muid	6½ — 8	Rd.
Vederen, Struis, pr. stk.	Feathers, Ost. ea.	½ — 1	..
Varkens, gemeste	Pigs, fattened, ea.	20 — 25	..
—— ongemeste	—— unfattened	7 — 14½	..
—— speen	—— suckling	1½ — 2	..
Vet, of talk, per pond.	Suet or Tallow, p. lb.	9 — 10	St.
Vygen, per pond.	Figs, per lb.	12 — 15	..
Wol, Schapen, p. lb.	Wool, per lb.	20 — 22	St.
Wyn ordinaire, per leger	Wines, ordinary p. leg.	65	Rd.
Zoetelimoenen, per 100.	Oranges, per 100	½ — 1	..
Zuurlimoensap per ½aum	Lemon Juice, ½-aum	13 — 14	R.
Zout, per mud	Salt, per muid	3 — 6	..
Zoolleder, per ½ huid	Sole Leather, ½ hide	5 — 6	..
Zeep, per pond	Soap, per lb.	10 — 12	St.

CAPE TOWN:

Edited by P. A. BRAND, Stalplein.—Printed and Published by the Proprietor P. A. BRAND, No. 3, Market-square, Corner of Shortmarket-street.